Súd:	Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka:	40C/272/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1415205362
Dátum vydania rozhodnutia:	06. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Michal Kubiš
ECLI:	ECLI:SK:OSBA4:2016:1415205362.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV sudcom JUDr. Michalom Kubišom v právnej veci žalobcu: JUDr. T. P., PhD., trvale bytom V. XX, 851 04 Bratislava, zastúpený Weis & Partners, s.r.o., so sídlom Ivánska cesta 30/B, 821 04 Bratislava, IČO: 47 234 776, proti žalovanému: MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o., so sídlom Bratislavská 1/A, 843 56 Bratislava, IČO 31 444 873, zastúpený Advokátska kancelária Paul Q, s.r.o., so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 35 906 464, substitučne Advokátska kancelária Langer, s.r.o, so sídlom Seberíniho 19, 821 03 Bratislava, IČO: 50 742 648, o ochranu osobnosti s návrhom na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 10 000 eur, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je p o v i n n ý verejne sa ospravedlniť žalobcovi za neoprávnené zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti odvysielaním dobre zvukovo a obrazovo vnímateľného a ničím neprerušovaného ospravedlnenia v relácii televízie Markíza s názvom Magazín Reflex, ktorej je vysielateľom, na úvod relácie v obraze rovnocennom s obrazom zvyšnej časti relácie a s hlasitosťou zvuku rovnocennou hlasitosti zvuku zvyšnej časti relácie, a to v priebehu mesiaca nasledujúceho po mesiaci v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť s nasledovným obsahom:

"Ospravedlnenie JUDr. T. P., PhD.,
bývalému predsedovi Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí

Dňa 15. apríla 2012 boli v relácii Lampáreň televízie Markíza v reportáži s názvom "Šéf je šéf" uverejnené tieto informácie: "Ťažko sa sťažovať na šéfa, ktorý nemá šéfa. Nevedno prečo, nemá ho ani šéf Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí. A tak nemá kto riešiť ani podnety zamestnancov.". "Pani L.Á. pracovala na Úrade pre Slovákov žijúcich v zahraničí, vo chvíli, keď nastúpil nový šéf T. P., začalo sa pre ňu doslova peklo.". "Podľa slov pani L. museli dodatočne podpisovať viaceré doklady.". "Pani L. sa preto rozhodla zo zamestnania odísť. V jej prípade išlo o odchod zo štátnej služby. Ale ani to jej vedúci úradu nijakým spôsobom neuľahčil. Odmietol jej vydať zápočtový list.". "Svoje si na Úrade pre Slovákov žijúcich v zahraničí odskákala aj jeho bývalá šéfka. Do tej najhoršej kancelárie ju dal, no a na nejaké jej otázky, odpovede boli vždy tie také, také nechutné. Prvé čo urobil, bezdôvodne mi znížil osobné hodnotenie na jediné euro bez jediného zdôvodnenia.". "To, že pani L. už nebola pre nové vedenie vhodná dokazujú aj tieto emaily, ktoré posielal zástupca P. slovenským spolkom do zahraničia. Celú vec treba udržať v absolútnom utajení, aby sa o tom nedozvedela L. a neskomplikovala situáciu.". "Čiže pán P. mal o sebe napísať, či zákon porušuje, alebo nie. Či sa k ľuďom správa ako spravodlivý šéf, alebo ako niekto, kto zneužíva svoje postavenie.", ktoré poškodili dobré meno JUDr. T. P., PhD. a ktoré zasiahli do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, za čo sa MARKÍZA - Slovakia, spol. s r.o. ako vysielateľ tejto relácie ospravedlňuje a vyjadruje ľútosť nad takýmito neoprávneným zásahmi redaktorov a moderátorov Lampárne, z ktorých niektorí v súčasnosti pôsobia v Magazíne Reflex, do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.

II. Súd žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a .

III. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

IV. Žalobca je povinný zaplatiť svedkovi JUDr. Ing. T. W., trvale bytom P. S. XX, 917 01 Trnava svedočné v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou (v znení špecifikácie zo dňa 26.10.2015) domáhal, aby súd uložil žalovanému nasledovnú povinnosť:

I. Žalovaný je povinný verejne sa ospravedlniť žalobcovi za neoprávnené zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti odvysielaním dobre zvukovo a obrazovo vnímateľného a ničím neprerušovaného ospravedlnenia v desiatich po sebe nasledujúcich reláciách televízie Markíza s názvom Magazín Reflex, ktorej je vysielateľom, na úvod každej z týchto relácii v obraze rovnocennom s obrazom zvyšnej časti relácie, a to v priebehu mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, s nasledovným obsahom:

"Ospravedlnenie JUDr. T. P., PhD., bývalému predsedovi Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí

Dňa 15. apríla 2012 bolo v relácii Lampáreň televízie Markíza v reportáži s názvom "Šéf je šéf" uverejnené tieto informácie: "Ťažko sa sťažovať na šéfa, ktorý nemá šéfa. Nevedno prečo, nemá ho ani šéf Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí. A tak nemá kto riešiť ani podnety zamestnancov.", ktoré hrubým spôsobom poškodili dobré meno JUDr. T. P., PhD. a ktoré hrubým spôsobom zasiahli do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, za čo sa MARKÍZA - Slovakia, spol. s r. o. ako vysielateľ tejto relácie ospravedlňuje a vyjadruje ľútosť nad takýmito neoprávnenými zásahmi redaktorov a moderátorov Lampárne, z ktorých niektorí v súčasnosti pôsobia v Magazíne Reflex, do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.".

II. Žalovaný je povinný verejne sa ospravedlniť žalobcovi za neoprávnené zásahy do jeho práva na ochranu osobností odvysielaním dobre zvukovo a obrazovo vnímateľného a ničím neprerušovaného ospravedlnenia v desiatich po sebe nasledujúcich reláciách televízie Markíza s názvom Magazín Reflex, ktorej je vysielateľom, na úvod každej z týchto relácií v obraze rovnocennom s obrazom zvyšnej častí relácie a s hlasitosťou zvuku rovnocennou hlasitostí zvuku zvyšnej častí relácie, a to v priebehu mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, s nasledovným obsahom:

"Ospravedlnenie JUDr. T. P., PhD., bývalému predsedovi Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí

Dňa 15. apríla 2012 bolo v relácii Lampáreň televízie Markíza v reportáži s názvom "Šéf je šéf" uverejnené tieto informácie: "Pani L. pracovala na Úrade pre Slovákov žijúcich v zahraničí. Vo chvíli, keď nastúpil nový šéf T. P., začalo sa pre ňu doslova peklo.", ktoré hrubým spôsobom poškodili dobré meno JUDr. T. P., PhD. a ktoré hrubým spôsobom zasiahli do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, za čo sa MARKÍZA - Slovakia, spol. s r.o. ako vysielateľ tejto relácie ospravedlňuje a vyjadruje ľútosť nad takýmito neoprávnenými zásahmi redaktorov a moderátorov Lampárne, z ktorých niektorí v súčasnosti pôsobia v Magazíne Reflex, do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.".

III. Žalovaný je povinný verejne sa ospravedlniť žalobcovi za neoprávnené zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti odvysielaním dobre zvukovo a obrazovo vnímateľného a ničím neprerušovaného ospravedlnenia v desiatich po sebe nasledujúcich reláciách televízie Markíza s názvom Magazín Reflex, ktorej je vysielateľom, na úvod každej z týchto relácií v obraze rovnocennom s obrazom zvyšnej častí relácie a s hlasitosťou zvuku rovnocennou hlasitostí zvuku zvyšnej častí relácie, a to v priebehu mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, s nasledovným obsahom:

"Ospravedlnenie JUDr. T. P., PhD., bývalému predsedovi Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí

Dňa 15. apríla 2012 bolo v relácii Lampáreň televízie Markíza v reportáži s názvom "Šéf je šéf"" uverejnené tieto informácie: "Dostali sme všetci zamestnanci dodatok o zmene štátno-zamestnaneckého pomeru s účinnosťou od 10. februára. Dával nám to až 23. februára.", ktoré hrubým spôsobom poškodili dobré meno JUDr. T. P., PhD. a ktoré hrubým spôsobom zasiahli do jeho ctí a ľudskej dôstojností, za

čo sa MARKÍZA - Slovakia, spol. s r. o. ako vysielate!' tejto relácie ospravedlňuje a vyjadruje ľútosť nad takýmito neoprávnenými zásahmi redaktorov a moderátorov Lampárne, z ktorých niektorí v súčasností pôsobia v Magazíne Reflex, do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.".

IV. Žalovaný je povinný verejne sa ospravedlniť žalobcovi za neoprávnené zásahy do jeho práva na ochranu osobností odvysielaním dobre zvukovo a obrazovo vnímateľného a ničím neprerušovaného ospravedlnenia v desiatich po sebe nasledujúcich reláciách televízie Markíza s názvom Magazín Reflex, ktorej je vysielateľom, na úvod každej z týchto relácií v obraze rovnocennom s obrazom zvyšnej časti relácie a s hlasitosťou zvuku rovnocennou hlasitosti zvuku zvyšnej časti relácie, a to v priebehu mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, s nasledovným obsahom:

"Ospravedlnenie JUDr. T. P., PhD., bývalému predsedovi Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí

Dňa 15. apríla 2012 bolo v relácii Lampáreň televízie Markíza v reportáži s názvom "Šéf je šéf" uverejnené tieto informácie: "Podľa slov pani L. museli dodatočne podpisovať viaceré doklady.", ktoré hrubým spôsobom poškodili dobré meno JUDr. T. P., PhD. a ktoré hrubým spôsobom zasiahli do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, za čo sa MARKÍZA - Slovakia, spol. s r. o. ako vysielateľ tejto relácie ospravedlňuje a vyjadruje ľútosť nad takýmito neoprávnenými zásahmi redaktorov a moderátorov Lampárne, z ktorých niektorí v súčasnosti pôsobia v Magazíne Reflex, do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.".

V. Žalovaný je povinný verejne sa ospravedlniť žalobcovi za neoprávnené zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti odvysielaním dobre zvukovo a obrazovo vnímateľného a ničím neprerušovaného ospravedlnenia v desiatich po sebe nasledujúcich reláciách televízie Markíza s názvom Magazín Reflex, ktorej je vysielateľom, na úvod každej z týchto relácií v obraze rovnocennom s obrazom zvyšnej časti relácie a s hlasitosťou zvuku rovnocennou hlasitosti zvuku zvyšnej časti relácie, a to v priebehu mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, s nasledovným obsahom:

"Ospravedlnenie JUDr. T. P., PhD., bývalému predsedovi Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí

Dňa 15. apríla 2012 bolo v relácii Lampáreň televízie Markíza v reportáži s názvom "Šéf je šéf" uverejnené tieto informácie: "Pani L. sa preto rozhodla zo zamestnania odísť. V jej prípade išlo o odchod zo štátnej služby. Ale ani to jej vedúci úradu nijakým spôsobom neuľahčil. Odmietol jej vydať zápočtový list.", ktoré hrubým spôsobom poškodili dobré meno JUDr. T. P., PhD. a ktoré hrubým spôsobom zasiahli do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, za čo sa MARKÍZA - Slovakia, spol. s r. o. ako vysielateľ tejto relácie ospravedlňuje a vyjadruje ľútosť nad takýmito neoprávnenými zásahmi redaktorov a moderátorov Lampárne, z ktorých niektorí v súčasnosti pôsobia v Magazíne Reflex, do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.".

VI. Žalovaný je povinný verejne sa ospravedlniť žalobcovi za neoprávnené zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti odvysielaním dobre zvukovo a obrazovo vnímateľného a ničím neprerušovaného ospravedlnenia v desiatich po sebe nasledujúcich reláciách televízie Markíza s názvom Magazín Reflex, ktorej je vysielateľom, na úvod každej z týchto relácií v obraze rovnocennom s obrazom zvyšnej časti relácie a s hlasitosťou zvuku rovnocennou hlasitosti zvuku zvyšnej časti relácie, a to v priebehu mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, s nasledovným obsahom:

"Ospravedlnenie JUDr. T. P., PhD., bývalému predsedovi Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí

Dňa 15. apríla 2012 bolo v relácii Lampáreň televízie Markíza v reportáži s názvom "Šéf je šéf" uverejnené tieto informácie: "L. L. si do dnešného dňa (t.j. 15. 4. 2012) nevyrovnala všetky záväzky voči bývalému zamestnávateľovi. Výstupný list ale hovorí niečo iné.", ktoré hrubým spôsobom poškodili dobré meno JUDr. T. P., PhD. a ktoré hrubým spôsobom zasiahli do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, za čo sa MARKÍZA - Slovakia, spol. s r. o. ako vysielateľ tejto relácie ospravedlňuje a vyjadruje ľútosť nad takýmito neoprávnenými zásahmi redaktorov a moderátorov Lampárne, z ktorých niektorí v súčasnosti pôsobia v Magazíne Reflex, do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.".

VII. Žalovaný je povinný verejne sa ospravedlniť žalobcovi za neoprávnené zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti odvysielaním dobre zvukovo a obrazovo vnímateľného a ničím neprerušovaného

ospravedlnenia v desiatich po sebe nasledujúcich reláciách televízie Markíza s názvom Magazín Reflex, ktorej je vysielateľom, na úvod každej z týchto relácií v obraze rovnocennom s obrazom zvyšnej časti relácie a s hlasitosťou zvuku rovnocennou hlasitosti zvuku zvyšnej časti relácie, a to v priebehu mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, s nasledovným obsahom:

"Ospravedlnenie JUDr. T. P., PhD., bývalému predsedovi Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí

Dňa 15. apríla 2012 bolo v relácii Lampáreň televízie Markíza v reportáži s názvom "Šéf je šéf" uverejnené tieto informácie: "Svoje si na Úrade pre Slovákov žijúcich v zahraničí odskákala aj jeho bývalá šéfka. Do tej najhoršej kancelárie ju dal, no a na nejaké jej otázky, odpovede boli vždy tie také, také nechutné. Prvé čo urobil, bezdôvodne mi znížil osobné hodnotenie na jediné euro bez jediného zdôvodnenia.", ktoré hrubým spôsobom poškodili dobré meno JUDr. T. P., PhD. a ktoré hrubým spôsobom zasiahli do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, za čo sa MARKÍZA - Slovakia, spol. s r. o. ako vysielateľ tejto relácie ospravedlňuje a vyjadruje ľútosť nad takýmito neoprávnenými zásahmi redaktorov a moderátorov Lampárne, z ktorých niektorí v súčasnosti pôsobia v Magazíne Reflex, do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.".

VIII. Žalovaný je povinný verejne sa ospravedlniť žalobcovi za neoprávnené zásahy do jeho práva na ochranu osobností odvysielaním dobre zvukovo a obrazovo vnímateľného a ničím neprerušovaného ospravedlnenia v desiatich po sebe nasledujúcich reláciách televízie Markíza s názvom Magazín Reflex, ktorej je vysielateľom, na úvod každej z týchto relácií v obraze rovnocennom s obrazom zvyšnej častí relácie a s hlasitosťou zvuku rovnocennou hlasitostí zvuku zvyšnej častí relácie, a to v priebehu mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, s nasledovným obsahom:

"Ospravedlnenie JUDr. T. P., PhD., bývalému predsedovi Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí

Dňa 15. apríla 2012 bolo v relácii Lampáreň televízie Markíza v reportáži s názvom "Šéf je šéf" uverejnené tieto informácie: "Z úradu vlády bola úloha do 17.6. a on tým, že bol na zahraničnej pracovnej ceste, zveril to pánovi Š. a nezvládli proste tú úlohu, a keď sa vrátil, tak mu všetko padalo na hlavu. Proste to bolo nezvládnutie jeho úloh, tak vyhlásil krízový stav. Jedine na Úrade pre Slovákov žijúcich v zahraničí vedúci úradu nepustil zamestnancov domov, ani pani L., hoci o to z rodinných dôvodov žiadala.", ktoré hrubým spôsobom poškodili dobré meno JUDr. T. P., PhD. a ktoré hrubým spôsobom zasiahli do jeho ctí a ľudskej dôstojností, za čo sa MARKÍZA - Slovakia, spol. s r. o. ako vysielateľ tejto relácie ospravedlňuje a vyjadruje ľútosť nad takýmito neoprávnenými zásahmi redaktorov a moderátorov Lampárne, z ktorých niektorí v súčasností pôsobia v Magazíne Reflex, do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.".

IX. Žalovaný je povinný verejne sa ospravedlniť žalobcovi za neoprávnené zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti odvysielaním dobre zvukovo a obrazovo vnímateľného a ničím neprerušovaného ospravedlnenia v desiatich po sebe nasledujúcich reláciách televízie Markíza s názvom Magazín Reflex, ktorej je vysielateľom, na úvod každej z týchto relácií v obraze rovnocennom s obrazom zvyšnej časti relácie a s hlasitosťou zvuku rovnocennou hlasitosti zvuku zvyšnej časti relácie, a to v priebehu mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, s nasledovným obsahom:

"Ospravedlnenie JUDr. T. P., PhD., bývalému predsedovi Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí

Dňa 15. apríla 2012 bolo v relácii Lampáreň televízie Markíza v reportáži s názvom "Šéf je šéf" uverejnené tieto informácie: "To, že pani L. už nebola pre nové vedenie vhodná, dokazujú aj tieto maily, ktoré posielal zástupca P. slovenským spolkom do zahraničia. Celú vec treba udržať v absolútnom utajení, aby sa o tom nedozvedela L. a neskomplikovala situáciu.", ktoré hrubým spôsobom poškodili dobré meno JUDr. T. P., PhD. a ktoré hrubým spôsobom zasiahli do jeho ctí a ľudskej dôstojnosti, za čo sa MARKÍZA - Slovakia, spol. s r. o. ako vysielateľ tejto relácie ospravedlňuje a vyjadruje ľútosť nad takýmito neoprávnenými zásahmi redaktorov a moderátorov Lampárne, z ktorých niektorí v súčasností pôsobia v Magazíne Reflex, do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.".

X. Žalovaný je povinný verejne sa ospravedlniť žalobcovi za neoprávnené zásahy do jeho práva na ochranu osobností odvysielaním dobre zvukovo a obrazovo vnímateľného a ničím neprerušovaného ospravedlnenia v desiatich po sebe nasledujúcich reláciách televízie Markíza s názvom Magazín Reflex,

ktorej je vysielateľom, na úvod každej z týchto relácií v obraze rovnocennom s obrazom zvyšnej častí relácie a s hlasitosťou zvuku rovnocennou hlasitostí zvuku zvyšnej častí relácie, a to v priebehu mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, s nasledovným obsahom:

"Ospravedlnenie JUDr. T. P., PhD., bývalému predsedovi Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí

Dňa 15. apríla 2012 bolo v relácii Lampáreň televízie Markíza v reportáži s názvom "Šéf je šéf" uverejnené tieto informácie: "Čiže pán P. mal o sebe napísať, či zákon porušuje, alebo nie. Či sa k ľuďom správa ako spravodlivý šéf, alebo ako niekto, kto zneužíva svoje postavenie.", ktoré hrubým spôsobom poškodili dobré meno JUDr. T. P., PhD. a ktoré hrubým spôsobom zasiahli do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, za čo sa MARKÍZA - Slovakia, spol. s r. o. ako vysielateľ tejto relácie ospravedlňuje a vyjadruje ľútosť nad takýmito neoprávnenými zásahmi redaktorov a moderátorov Lampárne, z ktorých niektorí v súčasnosti pôsobia v Magazíne Reflex, do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.".

2. Ďalej sa žalobca domáhal, aby mu žalovaný zaplatil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 38 000 eur.

3. Na odôvodnenie žaloby uviedol, že žalovaný dňa 15.4.2012 v relácii Lampáreň v reportáži externej redaktorky G. G. s názvom "Šéf je šéf" uverejnil o ňom nepravdivé skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky, ktoré zasiahli do jeho práva na ochranu osobnosti. Poukázal na to, že vládou Slovenskej republiky bol dňa 9.2.2011 s účinnosťou od 10.2.2011 vymenovaný do funkcie predsedu Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí (ďalej len "krajanský úrad") a odvolaný z tejto funkcie bol dňa 9.5.2012 súčinnosťou od 10.5.2012. Čo sa týka tvrdenia pod č. I., poukázal na to, že ako predseda krajanského úradu sa zodpovedal vláde, pričom vedúci Úradu vlády SR bol styčnou osobou medzi ním a vládou SR na základe poverenia predsedníčky vlády SR, čiže nie je pravda, že by nemal šéfa. Podnety a sťažnosti na neho ako predsedu krajanského úradu riešil Úrad vlády SR, a to v zmysle zákona č. 9/2010 Z.z. o sťažnostiach. V reportáži vystúpili dve bývalé zamestnankyne krajanského úradu, z ktorých jedna ukončila štátnozamestnanecký pomer výpoveďou na vlastnú žiadosť bez uvedenia dôvodu (pani L.) a druhá na základe dohody o ukončení štátnozamestnaneckého pomeru (pani L.). Inšpektorát práce v Bratislave pritom už v auguste 2011 posúdil sťažnosti oboch menovaných a zistil len jedno formálne pochybenie krajanského úradu spočívajúce v oneskorenom vydaní potvrdenia o štátnej službe pani L.. Pokiaľ ide o tvrdenia pod č. II. uviedol, že nie sú pravdivé a navyše nie sú ani konkrétne. Ani tvrdenie pod č. III. nie je pravdivé, keďže žiadny takýto dodatok o zmene štátnozamestnaneckého pomeru zamestnanci krajanského úradu nedostávali. Dňa 10.2.2011 bolo na spoločnej porade všetkým zamestnancom krajanského úradu oznámené prijatie dodatku k Služobnému poriadku, ktorý bol v ten istý deň aj zverejnený na webovom sídle krajanského úradu, čo je však úplne iný dokument, o akom sa v relácii v súvislosti so žalobcom negatívne hovorilo. Dodatočne sa všetky interné predpisy tohto úradu zvykli aj v písomnej forme zasielať všetkým zamestnancom krajanského úradu, čo sa v prípade pani L. stalo asi až 23.2.2015. Navyše odovzdanie dodatku ako aj ostatných písomností týkajúcich sa štátnozamestnaneckého pomeru zamestnancov krajanského úradu bolo povinnosťou vedúcej osobného úradu, ktorou bola v tom čase p. V.. Tvrdenia pod č. IV. nie sú pravdivé z dôvodu, že po prebratí agendy krajanského úradu žalobcom sa zistilo, že množstvo účtovných dokumentov týkajúcich sa vyúčtovania dotácií krajanov za roky 2006 - 2010 nebolo skontrolovaných a podpísaných pani L.. Aby pani L. nemusel riešiť pracovnoprávne kvôli porušeniu pracovnej disciplíny, ponúkol jej možnosť podpísať tieto dokumenty dodatočne, čo pani L. nakoniec aj tak neurobila, lebo odišla na PN, z ktorej sa už nevrátila, pretože počas PN podala výpoveď. Ani Inšpektorát práce v Bratislave takéto skutočnosti neuvádzal. Nešlo pritom o dodatočné podpisovanie dokumentov so spätnou účinnosťou, ale o podpisovanie dokumentov z minulosti s aktuálnym dátumom. Tvrdenia pod č. V. nie sú pravdivé z dôvodu, že pani L.á odišla na PN potom, ako sa dozvedela o výsledkoch finančnej kontroly Úradu vlády SR v podobe správy č. 3/2011 a nedostatkoch, za ktoré bola zodpovedná, na základe čoho jej bolo v zmysle zákona vytknuté porušenie pracovnej disciplíny, pričom tá istá finančná kontrola avizovala, že v najbližšej dobe bude krajanskému úradu doručená správa z ďalšej finančnej kontroly, ktorá už bude závažnejšia, čo sa aj stalo v podobe rozsiahlej 120-stranovej správy č. 5/2011. Za uvedené však už hrozilo pani L. okamžité zrušenie služobného pomeru, resp. výpoveď, pravdepodobne preto sa rozhodla sama ukončiť štátnozamestnanecký pomer ešte počas PN. Uviedol, že on a ani krajanský úrad neodmietli vydať pani L. zápočtový list, pričom také niečo nekonštatovala ani inšpekcia práce. Zápočtový list jej bol zaslaný poštou spolu s ďalšími dokumentmi s cieľom uľahčiť ukončenie štátnozamestnaneckého

pomeru. Čo sa týka tvrdenia pod č. VI. uviedol, že nie je pravdivé, keďže v potvrdení o štátnej službe sa jednoznačne uvádza, že si nevyrovnala všetky svoje záväzky vo vzťahu k tomuto úradu. Tvrdenia pod č. VII. nie sú pravdivé z dôvodu, že postup krajanského úradu v štátnozamestnaneckých veciach voči pani L. preveroval na základe jej sťažnosti Inšpektorát práce v Bratislave, ktorý nezistil žiadne pochybenia krajanského úradu. Už po týždni od jeho nástupu do funkcie schválil pani L. dovolenku, pričom hneď po návrate z dovolenky odišla na PN a prišla až v júni 2011 s návrhom na ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru dohodou, v čom jej vyhovel. Zhruba po mesiaci od odchodu pani L. na PN znížil osobné ohodnotenie všetkým zamestnancom krajanského úradu vrátane pani L. kvôli nedostatku rozpočtových prostriedkov na mzdy a odmeny zamestnancov, čo bolo prekonzultované s odborovou organizáciou na Úrade vlády SR, do ktorej patrili aj zamestnanci na krajanskom úrade. Toto odôvodnenie je uvedené aj v rozhodnutí, ktoré bolo pani L. doručené. Pokiaľ ide o tvrdenia pod č. VIII. poukázal na to, že tieto nie sú pravdivé, keďže pán Š. bol po návrate pani L. z PN na krajanský úrad v júni 2011 ako riaditeľ odboru nadriadenou osobou pani L., čo však pani L. neoprávnene odmietla rešpektovať, a tak pani L. ani neplnila žiadne úlohy, ktoré jej pánom Š. boli uložené. Po návrate zo zahraničnej služobnej cesty ako predseda krajanského úradu zistil, že viacerí zamestnanci vrátane pani L. si nesplnili uložené úlohy, čím ohrozili plnenie týchto úloh v stanovenom termíne a tak týmto zamestnancom prikázal pracovať v ten deň aj po skončení riadnej pracovnej doby. Ihneď potom ako bol osobne oboznámený so žiadosťou a jej dôvodmi na opustenie pracoviska pani L. jej žiadosti vyhovel a pani L. mohla odísť domov za matkou a dcérou. Tiež poukázal na to, že nakoľko úlohy boli uložené konkrétnym zamestnancom vrátane pani L. a tieto úlohy neboli v jeho neprítomnosti na krajanskom úrade splnené, ani logicky nemôže z toho vyplynúť to, čo sa uvádza v uvedených tvrdeniach, že by nezvládol niektorú z týchto úloh, resp. že by išlo o nezvládnutie jeho úloh. Tvrdenie pod č. IX. nie je pravdivé z dôvodu, že ako predseda krajanského úradu nemal počas svojho funkčného obdobia žiadneho zástupcu, pričom v relácii bol myslený pravdepodobne riaditeľ odboru pán Š., ktorý však žiadne e-maily s uvedeným obsahom počas jeho funkčného obdobia neposielal. E-mail pána Š. pochádza ešte z funkčného obdobia pani L. (2006-2010) a tento riešil veci, ktoré nijako s ním ani jeho funkčným obdobím na krajanskom úrade nesúviseli. Napokon tvrdenia pod č. X. nie sú pravdivé z dôvodu, že Úrad vlády SR sa na krajanský úrad pri prešetrovaní sťažnosti pani L.P. obrátil len so žiadosťou o informáciu, či pani L. je ešte stále zamestnankyňou krajanského úradu, nakoľko svoj štátnozamestnanecký pomer ukončila dohodou ku koncu júna 2011 a sťažnosť podala až v júli 2011. K ničomu inému sa krajanský úrad nevyjadroval, pretože o to ani nebol požiadaný a rovnako ani on, keďže túto vec riešila vedúca osobného úradu a nie on osobne. Poukázal ďalej na to, že nie je verejným funkcionárom a v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je osobou absolútneho verejného záujmu, ale len osobou relatívneho verejného záujmu a tomu mala zodpovedať aj forma a spôsob kritiky zo strany žalovaného. Žalovaný však takéto postavenie žalobcu nerešpektoval a pristupoval k nemu ako k verejnému funkcionárovi a osobe absolútneho verejného záujmu, čo možno považovať za neprimerané. Poukázal tiež na účelovosť odvysielanej relácie, ktorá bola odvysielaná v apríli 2012, teda 11 mesiacov potom, ako pani L. ukončila na základe svojej vlastnej žiadosti svoj štátnozamestnanecký pomer a 10 mesiacov potom, ako sa pani L. dohodla na ukončení svojho štátnozamestnaneckého pomeru dohodou. Žalovaný ani v jednom z prípadov, keď sa dopustil závažných a neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, nevyjadril k jeho osobe kritiku, ktorá vychádzala z reálnych alebo pravdivých podkladov, a rovnako ani kritiku, ktorá by bola založená na konkrétnych skutočnostiach. Kritika zo strany žalovaného nebola oprávnená a bola znevažovaním jeho osoby, a tak predstavuje vzhľadom na rozsah, spôsob, intenzitu a okolnosti zverejnenia, ako aj jej načasovanie, vážny zásah do osobnostných práv žalobcu, najmä do jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Nepravdivými skutkovými tvrdeniami a na to nadväzujúcimi hodnotiacimi úsudkami došlo k poškodeniu jeho dobrého mena a k vážnemu zásahu do jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, v dôsledku čoho bola v značnej miere znížená jeho vážnosť u spoluobčanov (v spoločnosti), ako aj pri uplatnení sa v profesionálnom živote nielen pri jeho odvolaní z funkcie predsedu krajanského úradu, ale aj po jeho odvolaní z tejto funkcie a s tým spojenou stratou zamestnania, pričom medzi konaním žalovaného v tomto smere a ujmou existuje príčinná súvislosť. Blízke okolie bolo vystavené enormnému psychickému a emocionálnemu tlaku, ako aj poníženiu, čo následne vplývalo aj na neho samotného, keď musel širšiemu okoliu vysvetľovať, že obvinenia žalovaného nie sú pravdivé, pričom o nepravdivosti takýchto tvrdení musel presviedčať neraz aj vlastnú rodinu. K zníženiu jeho vážnosti v značnej miere a vážnemu zásahu do jeho cti a ľudskej dôstojnosti nedošlo len medzi jeho spoluobčanmi na Slovensku, ale aj v zahraničí, osobitne v slovenskom zahraničí, pričom vážnosť predsedu krajanského úradu a úradu samotného je z hľadiska plnenia funkcií štátu a jeho zástupcov vo vzťahu k Slovákom žijúcim v zahraničí kľúčová. K zníženiu jeho vážnosti v značnej miere a vážnemu zásahu do jeho cti a ľudskej dôstojnosti došlo aj u niektorých

členov vlády Slovenskej republiky, ktorá ho dňa 9.5.2012 odvolala z funkcie, ako to pre médiá potvrdil napr. podpredseda vlády a minister zahraničných vecí SR T. I.. K zníženiu jeho vážnosti v značnej miere a vážnemu zásahu do jeho cti a ľudskej dôstojnosti došlo aj v oblasti zamestnania a podnikania. Po jeho odvolaní vládou Slovenskej republiky s účinnosťou od 10.5.2012 sa snažil zamestnať ako asistent poslancov Národnej rady Slovenskej republiky. Napriek tomu, že mal v čase uchádzania sa o funkciu asistenta poslanca Národnej rady Slovenskej republiky v oblasti legislatívy a aproximácie práva 15 rokov praxe, bol príslušným poslancom Národnej rady Slovenskej republiky pri prijímacom pohovore upozornený, že jeho vážnosť v spoločnosti bola vďaka širokej medializácii v značnej miere znížená, pričom v tejto súvislosti bola spomenutá aj reportáž v relácii Lampáreň s názvom "Šéf je šéf". V dôsledku toho musel nepravdivosť tvrdení žalovaného vysvetľovať nielen samotnému poslancovi, ale následne tiež pred celým poslaneckým klubom politického hnutia OBYČAJNÍ ĽUDIA a nezávislé osobnosti, bola mu stanovená odmena l 300 eur (pokles o viac ako l 000 eur oproti odmene vo funkcii predsedu krajanského úradu) a "skúšobnú dobu" mal oveľa dlhšiu ako jeho kolegovia - asistenti poslancov toho istého politického hnutia. Poukázal tiež na to, že od 15.11.2014 sa stal osobou absolútneho verejného záujmu, keď bol ako nezávislý kandidát ľuďmi zvolený za poslanca mestského zastupiteľstva v Bratislave a poslanca miestneho zastupiteľstva mestskej časti Bratislava - Petržalka, a preto vzhľadom na predpoklad jeho pôsobenia vo sfére verejného záujmu, nie je žiaduce, aby iné osoby pôsobiace v tejto sfére uvádzali na verejnosti nepravdivé informácie pochádzajúce z relácie odvysielanej žalovaným. Uviedol, že naliehavý právny záujem na rozhodnutí v tejto veci je preto daný aj po takmer troch rokoch od uverejnenia nepravdivých informácií na jeho adresu.

4. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal na to, že žalobca bol na čele významnej štátnej inštitúcie zriadenej zákonom a vymenovaný vládou, preto nie je možné na neho nahliadať ako na bežného, radového štátneho zamestnanca, ale išlo o vysokého štátneho funkcionára. V roku 2012 bol žalobca známa a často medializovaná osoba, ktorá bola prirodzeným predmetom záujmu médií. Bol predmetom mnohých obvinení a krajanský úrad čelil masívnej kritike v oblasti nakladania s finančnými prostriedkami, vzťahov s krajanskými spolkami v zahraničí, neochote komunikovať s médiami, podozrivými zákazkami a pod. Na jar roku 2012 prebiehala široká spoločenská diskusia o vhodnosti a spôsobilosti žalobcu na funkciu predsedu krajanského úradu, pričom reportáž dokresľovala spôsob jeho riadenia úradu, a teda išlo o legitímny príspevok do verejnej diskusie o téme verejného záujmu. Poukázal tiež na to, že prevažná väčšina výrokov nemá difamačný charakter a nijakým spôsobom nie je spôsobilá zásahu do osobnostných práv žalobcu, bez ohľadu na to, či je pravdivá alebo nie. K tvrdeniu pod č. I. uviedol, že z legislatívy platnej pri odvysielaní reportáže je zrejmé, že krajanský úrad nemal žiadny nadriadený subjekt, čo potvrdila aj Ľ. L. z Úradu vlády priamo v reportáži, kde vysvetlila, že krajanský úrad je len viazaný na rozpočet Úradu vlády a iný vzťah tam neexistuje. Čo sa týka výroku pod č. II. ide o hodnotiaci úsudok redaktorky reportáže, ktorý reprezentuje jej subjektívne hodnotenie danej kauzy, vychádza z overených, ňou získaných podkladov a informácií a predstavuje parafrázovanie vyjadrení respondentky. Výrok sa týka pocitov pani L., nie žalobcu, a nemôže preto zasahovať do jeho práv. Výrok pod č. III. je výrokom pani L., pričom z podkladov, ktoré mala redaktorka k dispozícii vyplývalo, že informácia je pravdivá. Výrok pod č. IV. sa týka vzťahu pani L. k úradu, a nie k žalobcovi, pričom autorka reportáže ju uvádza v polemickom duchu, t.j. nekonštatuje, že ide o pravdivú, preverenú informáciu. Druhá veta predstavuje hodnotiaci úsudok (pocity) respondentky pani L., na vyslovenie ktorých má právo a jej výrok nezasahuje do práv žalobcu. Pokiaľ ide o výrok pod č. V., z protokolu Inšpektorátu práce Bratislava z 12.8.2011 vyplýva, že úrad nevydal p. L. v deň skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, t.j. 31.5.2011 písomné potvrdenie o štátnej službe. Výrok pod č. VI. predstavuje citáciu vyjadrenia úradu, za ktorým nasleduje hodnotiaci úsudok redaktorky. Išlo o oprávnený hodnotiaci úsudok vyplývajúci z reálneho skutkového základu. Tvrdenia pod č. VII. vychádzajú z podkladov, ktoré si redaktorka zabezpečila, a tiež z tvrdení p. L.. V prípade p. L. nešlo o zníženie, ale fakticky o odňatie celého osobného ohodnotenia, pričom takýto postup pravdepodobne nebol použitý voči ostatným zamestnancom. Čo sa týka tvrdenia pod č. VIII. uviedol, že z kontextu tejto časti reportáže je zrejmé, že osoba, ktorá nezvládla úlohu bol p. Š. a nie žalobca. Napádaný výrok sa teda žalobcu netýka a nemohol zasiahnuť do jeho práv. Pokiaľ ide o tvrdenie pod č. IX. uviedol, že ide o pravdivé tvrdenie podložené dôkazmi priamo v reportáži. Napokon k výroku pod č. X. uviedol, že predmetnú vetu povedala pani Ľ. L. z Úradu vlády, oficiálny zdroj, ktorý si žiadnym spôsobom redaktor nebol povinný preverovať. Nejde o žiadnu difamačnú informáciu, ktorá by bola spôsobilá poškodiť dobré meno či česť žalobcu. Poukázal tiež na to, že žaloba mu bola doručená vyše 3 roky po tom, ako bola sporná reportáž odvysielaná, čo značne sťažuje jeho pozíciu pri dokazovaní opodstatnenosti či pravdivosti tvrdení, ktoré v reportáži mali odznieť. Poukázal tiež na to, že

s prihliadnutím na odstup času sa ujma spôsobená médiami môže zmenšovať, čo jednoznačne platí v prípade žalobcu, ktorý bol úspešný v dvoch komunálnych voľbách poslancov do miestneho aj mestského zastupiteľstva v Bratislave. Žalobca nedávno dostal na prezentáciu svojich názorov dostatočný mediálny priestor v rozhovore pre denník SME v článku: "Exšéf krajanského úradu: Spory vznikli, lebo som žiadal zdokladovať dotácie" z 13.12.2014, v ktorom sa vyjadril aj k respondentkám p. L. a L. a k téme, ktorá bola aj predmetom reportáže. Dodatočné odvysielanie jeho názorov v 10 ospravedlneniach nemôže byť dôvodné, je nadbytočné, excesívne a vybočuje zo zaužívanej justičnej praxe v oblasti morálneho zadosťučinenia. Čo sa týka požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch uviedol, že neexistujú dôvody na jej priznanie, ak by však aj tieto dôvody hypoteticky existovali, výška uplatňovanej finančnej satisfakcie je prehnaná a ničím neodôvodnená.

5. Uznesením č.k. 40C/272/2015-498 zo dňa 10.10.2016 súd konanie v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 28 000 eur zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby v tejto časti zo strany žalobcu a zároveň pripustil žalobcom navrhnutú zmenu žaloby v časti týkajúcej formy odvysielania požadovaných ospravedlnení tak, že žalovaný je povinný jednotlivé ospravedlnenia odvysielať na svojej webovej stránke s názvom http://reflex.markiza.sk/ počas najbližších troch rokov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku a v troch po sebe nasledujúcich reláciách televízie Markíza s názvom Magazín Reflex a tiež, že žalovaný je povinný natrvalo odstrániť zo svojho webového sídla s názvom www.markiza.sk a www.tvnoviny.sk reportáž s názvom "Šéf je šéf", ktorá bola odvysielaná dňa 15. apríla 2012 v relácii Lampáreň televízie Markíza, ako aj všetky odkazy na túto reportáž do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

6. K vyššie uvedenej zmene petitu žaloby žalovaný uviedol, že na webstránke http://reflex.markiza.sk neprevádzkuje vysielanie v zmysle § 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii. Na tejto webstránke nie je možné z jeho strany uskutočniť vysielanie, ani odvysielanie ospravedlnení. Poukázal na to, že je držiteľom licencie udelenej Telekomunikačným úradom SR na vysielanie televíznej programovej služby TV MARKÍZA,
DAJ TO a DOMA. Na webstránke http://reflex.markiza.sk vysielanie týchto programových služieb neprebieha. Preto nie je táto časť petitu vykonateľná. K dĺžke vysielania 3 roky uviedol, že štandardná dĺžka uchovávania komunikátov - relácií Reflex na webstránke www.markíza.sk je jeden mesiac. Obdobie vysielania ospravedlnenia po dobu 3 rokov je v rozpore s princípom proporcionality a je absolútne neprimerané. Analogicky je ťažko predstaviteľné žiadať, aby vysielateľ vysielal ospravedlnenie na televíznej programovej službe 3 roky. Štandardné a primerané je, aby sa určitý komunikát odvysielal raz a tým sa považuje povinnosť vysielateľa za splnenú. Čo sa týka rozsahu ospravedlnenia uviedol, že text ospravedlnenia spočíva v 10 rôznych ospravedlneniach s rovnakým úvodom a záverom, mení sa v nich prakticky len prostredná časť, ktorá obsahuje konkrétny napádaný výrok z reportáže. Žalobca požaduje odvysielanie spolu 30 ospravedlnení, čo je absolútne neprimerané a odporujúce princípu proporcionality. Opakovanie rovnakého úvodu a záveru ospravedlnenia 10 krát je neadekvátne. Poukázal tiež na to, že čas prečítania všetkých 10 ospravedlnení presahuje dobu 7 minút, a je teda časovo podobný ako vysielací čas celej reportáže, čo nemôže byť považované za primerané.

7. Žalobca v nadväznosti na uvedené vyjadrenie žalovaného na pojednávaní konanom dňa 06.12.2016 upresnil žalobný petit tak, že v bodoch 1 až 10 žalobného petitu slová "odvysielaním dobre zvukovo a obrazovo vnímateľného a ničím neprerušovaného ospravedlnenia na svojej webovej stránke s názvom http://reflex.markíza.sk/ počas najbližších troch rokov a v troch po sebe nasledujúcich reláciách televízie Markíza s názvom Magazín Reflex" majú znieť: "uverejnením dobre viditeľného a ničím neprekrytého ospravedlnenia na titulnej strane webovej stránky s názvom http: //reflex.markiza.sk/ veľkými tlačenými písmenami vo veľkosti písma 13 mm (titulok) a 7 mm (text ospravedlnenia) počas najbližších troch rokov a odvysielaním dobre zvukovo a obrazovo vnímateľného a ničím neprerušovaného ospravedlnenia v troch po sebe nasledujúcich reláciách televízie Markíza s názvom Magazín Reflex.".

8. Súd nepovažoval predmetný úkon žalobcu za zmenu žaloby, ale iba za bližšie upresnenie a špecifikáciu žalobného petitu, keďže žalobca uvedeným úkonom nerozšíril uplatnený nárok (nežiadal viac), ani nežiadal iný nárok (nežiadal niečo iné) ako ten, ktorý bol predmetom konania na základe naposledy súdom pripustenej zmeny žaloby (uznesením č.k. 40C/272/2015-498 zo dňa 10.10.2016).

9. Súd vykonal vo veci dokazovanie a zistil nasledovný skutkový stav:

Dňa 15.04.2012 žalovaný na programovej služby TV MARKÍZA v relácii Lampáreň odvysielal reportáž s názvom "Šéf je šéf", v ktorej uverejnil okrem iného nasledovné výroky: "Ťažko sa sťažovať na šéfa, ktorý nemá šéfa. Nevedno prečo, nemá ho ani šéf Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí. A tak nemá kto riešiť ani podnety zamestnancov.". "Pani L. pracovala na Úrade pre Slovákov žijúcich v zahraničí, vo chvíli, keď nastúpil nový šéf T. P., začalo sa pre ňu doslova peklo.". "Dostali sme všetci zamestnanci dodatok o zmene štátno-zamestnaneckého pomeru s účinnosťou od 10. februára. Dával nám to až 23. februára.". "Podľa slov pani L. museli dodatočne podpisovať viaceré doklady.". "Pani L. sa preto rozhodla zo zamestnania odísť. V jej prípade išlo o odchod zo štátnej služby. Ale ani to jej vedúci úradu nijakým spôsobom neuľahčil. Odmietol jej vydať zápočtový list.". "Pani L. si do dnešného dňa (t.j. 15. 4. 2012) nevyrovnala všetky záväzky voči bývalému zamestnávateľovi. Výstupný list ale hovorí niečo iné.". "Svoje si na Úrade pre Slovákov žijúcich v zahraničí odskákala aj jeho bývalá šéfka. Do tej najhoršej kancelárie ju dal, no a na nejaké jej otázky, odpovede boli vždy tie také, také nechutné. Prvé čo urobil, bezdôvodne mi znížil osobné hodnotenie na jediné euro bez jediného zdôvodnenia.". "Z úradu vlády bola úloha do 17.6. a on tým, že bol na zahraničnej pracovnej ceste, zveril to pánovi Š. a nezvládli proste tú úlohu, a keď sa vrátil, tak mu všetko padalo na hlavu. Proste to bolo nezvládnutie jeho úloh, tak vyhlásil krízový stav. Jedine na Úrade pre Slovákov žijúcich v zahraničí vedúci úradu nepustil zamestnancov domov, ani pani L., hoci o to z rodinných dôvodov žiadala.". "To, že pani L. už nebola pre nové vedenie vhodná dokazujú aj tieto emaily, ktoré posielal zástupca Vetráka slovenským spolkom do zahraničia. Celú vec treba udržať v absolútnom utajení, aby sa o tom nedozvedela L. a neskomplikovala situáciu.". "Čiže pán P. mal o sebe napísať, či zákon porušuje, alebo nie. Či sa k ľuďom správa ako spravodlivý šéf, alebo ako niekto, kto zneužíva svoje postavenie.". Uvedený skutkový stav nebol medzi stranami sporný, navyše ho mal súd za preukázaný aj z písomného prepisu reportáže (č.l. 50-52 spisu). Z písomného prepisu vyjadrenia T. I., vtedajšieho ministra zahraničných vecí SR, pre rádio Lumen z 12.05.2012 (č.l. 71 spisu) súd zistil, že T. I. sa vyjadril nasledovne: "Očakávam konsolidáciu v krajanskej politike, pretože boli tu viaceré javy, ktoré viedli k nejakému rozkolu. Veľa aktivít úradu v minulosti vyvolávalo dosť kontroverzné reakcie, rovnako tak sme zaregistrovali aj medializáciu, ktorú by som určite nechcel vidieť v súvislosti s činnosťou štátneho úradu. Nechcem, aby tu bolo akékoľvek podozrenie o tom, že sa tu favorizujú jedny skupiny krajanov voči druhým, alebo že sa prostriedky štátneho rozpočtu nevykladajú maximálne hospodárne a v záujme Slovenskej republiky.". Z prehľadu tlače uverejnenej na stránke www.sme.sk, www.pluska.sk, www.webnoviny.sk, www.slovacivosvete.sk v období 2/2011 až 08/2012 (č.l. 106-118 spisu) súd zistil, že žalobca bol predmetom zvýšeného záujmu médií a čelil kritike v súvislosti so spôsobom vedenia krajanského úradu, jeho vzťahmi ku krajanským spolkom v zahraničí, pochybným prideľovaním štátnych príspevkov spriazneným firmám, finančným príspevkom pre T. B. na sponzoring jeho súkromnej plavby jachtou okolo sveta. Z písomného prepisu článku uverejneného na stránke www.sme.sk s názvom "Exšéf krajanského úradu: Spory vznikli, lebo som žiadal zdokladovať dotácie" zo dňa 13.12.2014 (č.l. 115-118 spisu) súd zistil, že žalobca v ňom reagoval na obvinenia v súvislosti s kritikou jeho vedenia krajanského úradu a prideľovania štátnych príspevkov. Zároveň sa vyjadril aj k vzťahom s bývalou predsedníčkou krajanského úradu po jeho nástupe do funkcie predsedu krajanského úradu. Z dodatku č. 03/2011 o zmene štátnozamestnaneckého pomeru č. 1/2011 zo dňa 10.02.2011 (č.l. 289 spisu) súd zistil, že Ing. J. L. svojím podpisom potvrdila prevzatie predmetného dodatku dňa 23.02.2011. Prílohou uvedeného dodatku bol aj opis činností štátnozamestnaneckého miesta, ktorého prevzatie rovnako potvrdila Ing. J. L. svojím podpisom dňa 23.02.2011. Zo sťažnosti zo dňa 21.06.2011 (č.l. 291-292, 381-382 spisu) súd zistil, že Ing. J. L. podala sťažnosť na Inšpektorát práce Bratislava z dôvodu, že v deň skončenia štátnozamestnaneckého pomeru 31.05.2011 jej nebolo vydané písomné potvrdenie o štátnej službe. Zároveň poukázala na to, že jej štatutár bez uvedenia dôvodu znížil osobný príplatok na 1,- eur. Uviedla tiež, že porušení vo veciach pracovno-právnych je zo strany terajšieho vedenia viac, či už ide o prepustenie cca siedmych štátnych zamestnancov k termínu 30.06.2011 a ich následného prehovárania zostať pracovať na dohodu, alebo príklad šikanózneho a direktívneho správania k zamestnancom pri ich odchode z práce. Z výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 31.03.2011 (č.l. 296 spisu) súd zistil, že Ing. J. L. ukončila svoj štátnozamestnanecký pomer ku krajanskému úradu výpoveďou z dôvodu, že je pre ňu neprijateľné naďalej pracovať na úrade, kde je jej osoba verejne pranierovaná a neodôvodnene očierňovaná. Poukázala tiež na to, že nemôže pracovať pod psychickým tlakom vedenia, ktoré je riadené ľuďmi, s ktorých nekorektnými a neprofesionálnymi praktikami mala možnosť sa stretnúť počas jej pôsobenia celých predchádzajúcich päť rokov. Z dohody o skončení štátnozamestnaneckého pomeru č. 7/2011 zo dňa 30.06.2011 (č.l. 198 spisu) súd zistil, že PhDr. P. L. ukončila svoj štátnozamestnanecký pomer ku krajanskému úradu ku dňu 30.06.2011. Z e-mailovej komunikácie zo dňa 21.06.2011 (č.l. 326-327 a 333-334 spisu) súd zistil, že o 7:06 PM P. L. oznámila žalobcovi, že nevyhnutne potrebuje odísť vzhľadom na nutné každodenné ošetrenie jej 90

ročnej mamy a starostlivosť o dieťa. O 8:13 PM žalobca odpísal P. L., aby si splnila úlohy, ktoré jej uložil s poznámkou, že myslí, že má čo robiť. O 8:24 PM P. L. odpísala žalobcovi, že svoje úlohy si splnila, okrem odovzdania majetkových priznaní, keďže jej dnes nedal žiadny termín na prijatie. Zároveň mu oznámila, že držať zamestnancov úradu dlho do noci, navyše ak niektorí z nich sa starajú o neplnoleté deti bez toho, aby im to oznámil aspoň deň dopredu, považuje za protiprávne a za šikanovanie štátnych zamestnancov. O 10:28 PM žalobca odpísal P. L., že o jej osobných okolnostiach sa dozvedel pár minút predtým, ako ju pustil domov s upozornením, že pokiaľ nemá splnené služobné úlohy, má si aj svoje rodinné záležitosti zariadiť tak, aby bola k dispozícii zamestnávateľovi a dokončila si tieto úlohy. Z oznámenia o výške a zložení funkčného platu zo dňa 03.01.2011 (č.l. 330-331 spisu) súd zistil, že P. L. mala s účinnosťou od 01.01.2011 osobný príplatok vo výške 779,50 eura. Z oznámenia o výške a zložení funkčného platu zo dňa 01.03.2011 (č.l. 426-427 spisu) súd zistil, že P. L. mala s účinnosťou od 01.03.2011 osobný príplatok vo výške 1,- eur, pričom ako dôvod priznania výšky osobného príplatku je uvedené - zníženie na základe rozpočtového hospodárenia so štátnymi prostriedkami. Z e-mailovej komunikácie zo dňa 22.06.2011 (č.l. 335-337 spisu) súd zistil, že žalobca dňa 22.06.2011 oznámil zamestnancom krajanského úradu, že až do odvolania platí na úrade krízový režim, ktorý bude mať dopad na pracovný čas zamestnancov. Zároveň požiadal zamestnancov, aby si predbežne až do konca júna 2011 zariadili svoje rodinné a iné povinnosti tak, aby boli k dispozícii zamestnávateľovi v zmysle inštrukcii predsedu úradu, ktorý na každý konkrétny deň vydá. Čo sa týka P. L., uložil jej, že odíde z práce domov až potom, ako bude dokončená bilancia pre Úrad vlády, na ktorej robí s pani V. a táto bilancia bude ním skontrolovaná a odsúhlasená. Z e-mailovej komunikácie zo dňa 23.06.2011 (č.l. 339-340 spisu) súd zistil, že P. L. oznámila žalobcovi, že z úlohy "Bilancia roku činnosti vlády", ktorú mala včera urýchlene s p. V. spracovať, zadanej Úradom vlády SR, je zrejmý termín, dokedy bolo treba úlohu splniť, t.j. do 17.06.2011, a preto ak neschopnosť zadať túto úlohu včas a nesplnenie týchto úloh zodpovednými osobami je dôvodom nastolenia krízového režimu, považuje tento krok za neprofesionálny a zdržiavanie zamestnancov úradu na pracovisku dlho do noci z takýchto dôvodov za prejav šikanovania. Žalobca jej odpísal, že tento materiál nemá veľa spoločného s režimom, ktorý zaviedol. Režim súvisí s extrémnym množstvom úloh, ktoré úrad v súčasnosti plní, z ktorých väčšinu stále predstavuje odstraňovanie nedostatkov bývalého vedenia úradu. Zo sťažnosti P. L. zo dňa 23.06.2011 (č.l. 347-349 spisu) súd zistil, že P. L. sa sťažovala na žalobcu na Úrade vlády SR vo veci šikanovania a porušenia § 62 písm. g) zákona o štátnej službe okrem iného aj v súvislosti s jej žiadosťou o opustenie pracoviska dňa 21.06.2011 z dôvodu každodenného ošetrenia jej 90 ročnej mamy a starostlivosti o dieťa, ďalej v súvislosti s vypracovaním stanoviska pre Úrad vlády SR, ktoré malo byť hotové 17.06.2011, pričom žalobca jej uložil túto úlohu až dňa 22.06.2011, a tiež v súvislosti so znížením jej osobného príplatku na 1,- eur. Z e-mailovej komunikácie zo dňa 17.07.2010 (č.l. 351-353 spisu) súd zistil, že T. Š. zaslal e-mail T. Č., predsedovi KUS Zvolen a podpredsedovi SVKUFS Krajan - VOJVODINA za účelom podpory zmeny na čele vedenia krajanského úradu s poznámkou, že celú vec treba udržať v absolútnom utajení, aby sa o tom nedozvedela L. a neskomplikovala situáciu. Z protokolu Inšpektorátu práce Bratislava zo dňa 12.08.2011 (č.l. 389-391 spisu) súd zistil, že Inšpektorát práce Bratislava vykonal na krajanskom úrade inšpekciu, pričom zistil, že zamestnávateľ nevydal Ing. D. L. v deň skončenia štátnozamestnaneckého pomeru t.j. 31.05.2011 písomné potvrdenie o štátnej službe. Pri výkone inšpekcie boli zamestnávateľom predložené viaceré doklady, medzi nimi výpoveď zo dňa 31.03.2011 Ing. L., oznámenie zo dňa 01.04.2011 ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru, dochádzková karta Ing. L. za mesiac január - máj 2011, dočasná pracovná neschopnosť Ing. L., mzdový list za rok 2011 Ing. L., výzva zo dňa 31.05.2011 na vyrovnanie si záväzkov voči zamestnávateľovi, dohoda o skončení štátnozamestnaneckého pomeru PhDr. L., upozornenie na porušenie služobnej disciplíny PhDr. L., odvolanie z funkcie PhDr. L., dodatok č. 3/2011 o zmene štátnozamestnaneckého pomeru trvalým preložením zo dňa 01.04.2011 PhDr. L.j, potvrdenie o štátnej službe PhDr. L.. Z dodatku č. 1 k protokolu zo dňa 08.09.2011 (č.l. 388 spisu) súd zistil, že Inšpektorát práce Bratislava v ňom konštatoval, že zamestnávateľ zistený nedostatok odstránil dňa 25.08.2011. Zároveň sa v ňom konštatuje, že zamestnávateľ uviedol, že zistený nedostatok bol zapríčinený konaním Ing. L.. Z listu zo dňa 06.06.2011 (č.l. 417-418 spisu) súd zistil, že žalobca ako predseda krajanského úradu uložil P. L. okrem iných úloh aj úlohu - podpísanie kontrolných listov k dotáciám, ktoré neboli podpísané v období za roky 2005 - 2010, s termínom 10.06.2011. Z listu zo dňa 14.06.2011 (č.l. 419-420 spisu) súd zistil, že žalobca ako predseda krajanského úradu oznámil P. L., že si viaceré zadané úlohy v stanovenom termíne nesplnila. Zároveň jej oznámil, že v súvislosti s jej nepravdivými tvrdeniami, že by mala čokoľvek podpisovať so spätnou účinnosťou alebo dátumom, akúkoľvek písomnosť, ktorú podpisuje, podpisuje s dátumom aktuálnym, keďže činnosť, ktorú vykonáva, je dodatočným odstraňovaním jej nedostatkov a nie ich zahladzovaním.

Výsluchom svedkyne Ing. J. L. súd zistil, že žalobca si po svojom príchode na úrad zavolal zamestnancov s tým, že bude musieť urobiť organizačné zmeny a niektorých bude musieť prepustiť. Žalobca zamestnal na úrade pani Š.N. a pána Š., pričom pán Š. sa ku nej správal nevhodne, nezdravil ju, vyjadroval sa o nej oplzlo. Celkovo situácia na úrade nebola dobrá, žalobca im hádzal polená pod nohy a z toho dôvodu dala výpoveď. Potvrdila, že dodatok o zmene štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 10.02.2011 prevzala 23.02.2011. Čo sa týka dodatočného podpisovania dokumentov uviedla, že okrem iného išlo aj o kontrolné listy ohľadne dotácií, ktoré ju žalobca požiadal, aby dodatočne podpísala, čo ona odmietla, lebo nemala priestor, aby to odkontrolovala, keďže od 01.03.2011 bola na PN. Potvrdila tiež, že žalobca jej odmietol vydať zápočtový list, keď končila štátnozamestnanecký pomer k 31.05.2011. Žalobca jej nevydal ani potvrdenie o štátnozamestnaneckom pomere, ktoré jej vydal až na základe Inšpekcie práce. Obidva dokumenty jej boli dodatočne zaslané poštou v septembri 2011. Čo sa týka zníženia osobného ohodnotenia uviedla, že tam nebol uvedený dôvod, pričom toto jej bolo znížené na 1,- eur rovnako ako aj ostatným kolegom, ale nevie či všetkým. Potvrdila, že sa na žalobcu ako predsedu úradu sťažovala na Inšpektoráte práce ako aj vedúcemu Služobného úradu. Pokiaľ ide o výrok, že po nástupe žalobcu na úrad sa pre ňu začalo peklo uviedla, že to bolo v súvislosti s tým, že žalobca prijal na úrad pani Š., s ktorou sa úrad súdil, ako aj pána Š., ktorý sa ku nej správal ako už uviedla, a potom sa obklopil ďalšími ľuďmi, ktorí sa ku nej správali nevhodne.

Výsluchom svedkyne PhDr. P. L. súd zistil, že čo sa týka namietanej reportáže a výrokov týkajúcich sa jej osoby, išlo o šikanózne prejavy zo strany žalobcu voči nej, konkrétne 21.07.2011, žalobca vyhlásil krízový stav, že nikto nemôže opustiť pracovisko, kým si neurobí prácu. Ona v tom období opatrovala svoju 90 ročnú mamu a 14 ročné dieťa. Prácu mala hotovú, zavolala na sekretariát, že má všetko splnené, či môže už ísť domov, na čo jej sekretárka povedala, že nie. Potom išla osobne za žalobcom, pričom ten jej hneď pri dverách povedal, že má vypadnúť. Uviedla tiež, že žalobca ju nútil, aby podpísala kontrolné listy ku grantom, čo odmietla, nakoľko takéto listy nikdy nepodpisovala. Tiež ju chcel trvale preložiť v apríli 2011, potom aj dočasne, ale to sa mu nepodarilo, nakoľko k tomu neboli splnené podmienky zákona. Dňa 01.03.2011 jej žalobca znížil osobné hodnotenie na 1,- eur, a to demonštratívne, bez toho, že by porušila pracovnú disciplínu, pričom voči ostatným zamestnancom to neurobil hneď ako v jej prípade a nebolo to ani zníženie na 1,- eur. Potvrdila, že písala sťažnosť vedúcemu Úradu vlády na žalobcu, ktorá sa týkala šikanovania. Sťažnosť podala aj na Inšpekciu práce. Čo sa týka kancelárie, do ktorej ju žalobca premiestnil po svojom nástupe uviedla, že išlo o najmenšiu kanceláriu v podkroví, kde bol predtým sklad a vôbec to nebolo vhodné jej pozície. Čo sa týka výroku o nezvládnutí úloh po návrate žalobcu zo zahraničnej cesty uviedla, že ak podriadený žalobcu nesplní svoju úlohu, t.j. pán Š., tak za to nesie zodpovednosť štatutár úradu.

Výsluchom svedka O. Š. súd zistil, že bol hovorcom úradu, pričom redaktorka žalovaného mu zavolala a povedala o čom chce robiť reportáž. Týkalo sa to odchodu z úradu pani L. a pani L.. Žiadal žalovaného, aby sa mohli vyjadriť na kameru, ale tomu nebolo vyhovené. Redaktorke poslal e-mailom stanovisko, a tiež jej povedal, že ak má vyjadrenie nejakej strany na kameru, tak aj oni sa chcú rovnako vyjadriť na kameru.

Výsluchom svedkyne J. I. súd zistil, že na úrade pracovala od 16.03.2011 do 16.09.2012, zastávala funkciu tajomníčky, vykonávala administratívne úkony, archiváciu a pripravovala podklady pre predsedu. Uviedla, že pracovné vzťahy na úrade boli na profesionálnej úrovni. Keď žalobca nastúpil do funkcie, tak sa snažil dať do poriadku veci, ktoré tam dovtedy chýbali, vyžadoval poriadok a disciplínu, ale vedel byť aj ľudský a chápavý, vzťahy boli na korektnej úrovni. Na otázku, či má vedomosť, že by sa museli dodatočne podpisovať nejaké dokumenty, uviedla, že o tom nemá vedomosť. Na otázku, aké vzťahy panovali na úrade k pani L. a do akej kancelárie bola presťahovaná, uviedla, že ohľadne pani L. boli napäté vzťahy, ktoré pramenili z toho, že predtým bola predsedníčka úradu a potom klesla na nižšiu funkciu s čím sa asi nevedela celkom zmieriť, ale hádky tam neboli. Len raz keď mali riešiť určité pracovné úlohy do večera, tak ona bola rozčúlená z toho, že tam musí ostať tak dlho, keďže mala doma dcéru a matku a osopila sa na žalobcu. On tiež vtedy na ňu zvýšil hlas. Okrem tejto jednej situácie iné konflikty medzi nimi nezaznamenala. Čo sa týka kancelárie, pani L. predtým sedela na prízemí, a po nástupe žalobcu bola presťahovaná na vyššie poschodie, do inej kancelárie, ktorá sa líšila od iných tým, že mala menšie okná situované do dvora a nie na ulicu, a možno mala iný tvar, inak sa nelíšila. Nebola ani výrazne menšia ako ostatné. Uviedla, že jedna zamestnankyňa si dávnejšie pýtala vyslovene túto kanceláriu. Na otázku, či táto kancelária neslúžila na iné účely, ako napr. sklad, alebo archív, uviedla, že sklad to určite nebol, bola to väčšia kancelária, kde boli skrine so spismi. Na otázku, kto po podpise

predsedom úradu odovzdával zamestnancom písomnosti týkajúce sa štátnozamestnaneckého pomeru, konkrétne zmluvy, dodatky, platobné dekréty a pod., uviedla, že po tom čo ich podpísal predseda, ich dal jej a ona ich ďalej rozdeľovala tým osobám, do ktorých pôsobnosti to patrilo, t.j. v prípade predmetných dokumentov ich dávala pani V..

Výsluchom svedkyne Ing. J. V. súd zistil, že počas pôsobenia žalobcu na úrade pracovala na personálno-ekonomickom oddelení, a to od 01.09.2007 až do súčasnosti. Počas pôsobenia žalobcu ako predsedu úradu nezaznamenala žiadne výnimočné situácie, neboli žiadne sťažnosti, keďže mala na starosti aj sťažnosti a petície zamestnancov. Po nahliadnutí na dodatok č. 3/2011 o zmene štátnozamestnaneckého pomeru z 10.02.2011 uviedla, že ho pani L. nedávala. Na otázku, či sa na úrade museli dodatočne podpisovať nejaké dokumenty, uviedla, že si to nepamätá. Čo sa týka zápočtového listu, pani L. bola na PN, všetky doklady týkajúce sa skončenia štátnozamestnaneckého pomeru jej boli zaslané poštou dodatočne po skončení PN, keďže ona už po skončení PN neprišla do práce, ale rovno ukončila štátnozamestnanecký pomer. Čo sa týka vzťahu žalobcu ako predsedu úradu voči pani L., uviedla, že pani L. sa nepáčilo to, že bola nahradená žalobcom, cítila sa ukrivdene. Pani L. sedela na prízemí vedľa predsedu, avšak potom sa stal z tej kancelárie sekretariát, bola presťahovaná do podkrovia, kde bolo viacero kancelárií. Tie kancelárie mali tú výhodu, že mali klimatizáciu, nevýhoda bola, že tam nebol výťah. Sedelo tam gro odboru, pričom tie kancelárie sa nijako zásadne od seba neodlišovali, všetky boli rovnaké. Potvrdila, že k zníženiu osobného ohodnotenia pani L. došlo, ale nebol to jediný prípad. K takémuto zníženiu dochádza jednak v súvislosti so zmenou organizačnej štruktúry, v súvislosti s iným opisom pracovnej činnosti, a tiež jednu dobu nemali dostatok finančných prostriedkov, ale na konci roka sa niečo vybavilo, takže k tým pohybom dochádzalo sústavne. Dôvody zníženia osobného ohodnotenia u pani L. si nepamätala, ale vždy sa to uvádza v platobnom dekréte. Uviedla tiež, že zo strany pani L. bolo adresovaných Úradu vlády viacero sťažností, Úrad vlády ju raz telefonicky kontaktoval v tej súvislosti, že prečo sa sťažnosť tej istej osoby opakuje. Jedna z tých sťažností sa týkala aj výberového konania, z Úradu vlády to došlo písomne a potom sa predseda k tomu písomne vyjadroval, teda zdôvodňoval prečo postupoval v určitom prípade tak ako postupoval. Na otázku, kto na úrade odovzdával zamestnancom písomnosti týkajúce sa služobného úradu, uviedla, že zo 60% to odovzdávala ona a v ostatných prípadoch, keď sa to prerokovávalo v kancelárii predsedu, tak to odovzdával predseda. Inak to dal predseda jej a ona to dala podpísať zamestnancovi.

Výsluchom svedka Mgr. T. Š. súd zistil, že na krajanskom úrade pracoval ako riaditeľ odboru, ktorý mal na starosti všetky odborné veci úradu, a to od 01.04.2011 do júna 2012. Na úrade panovali profesionálne vzťahy, žalobca bol ochotný a tolerantný. Problém bol iba s predchádzajúcim vedením, a to s pani L. a pani L., pričom pani L. už na úrade nezažil, keďže na úrad nastúpil v čase, keď bola na PN. Pani L. ho nechcela akceptovať ako jej nadriadeného, čo bolo možno spôsobené určitými animozitami z predchádzajúceho obdobia, avšak nakoľko nechcel tieto osobné veci prenášať do pracovnej oblasti, tak prenechal komunikáciu s ňou na žalobcu. Poukázal na jednu vyhrotenú situáciu, keď prišiel žalobca z pracovnej cesty a požiadal zamestnancov, aby ostali dlhšie v práci, na čo pani L. reagovala hrubým spôsobom, dožadovala sa odchodu domov. Žalobca na ňu vtedy tiež zvýšil hlas. Uviedol, že si nepamätá presne, ako to skončilo, ale myslí, že ju žalobca pustil domov. Na otázku, či má vedomosť, že by sa museli dodatočne podpisovať nejaké dokumenty, uviedol, že na úrade boli určité otvorené veci z minulosti, ktoré sa museli uzatvoriť, ako napr. vyúčtovanie dotácií, inventarizačné veci, ktoré chýbali, a to sa muselo doriešiť, keď nastúpilo nové vedenie, aby mohol úrad riadne ďalej fungovať. Tieto záležitosti sa ale neriešili tak, že sa museli podpisovať so starým dátumom z minulosti, ale vždy k aktuálnemu dátumu. Čo sa týka presťahovania pani L. do inej kancelárie, uviedol, že pani L. sedela na prízemí, a keď na úrad v apríli 2011 opäť nastúpil, tak sedela na treťom poschodí v kancelárii, ktorú dobre poznal, lebo tam sedela pani X., ktorej ju pomáhal zariaďovať. Išlo o veľkú priestrannú kanceláriu, bola to štandardná kancelária pre dve osoby, akurát bola inak otočená a možno mala menšie okno, inak sa od ostatných kancelárií nelíšila. Potvrdil, že v roku 2010 posielal e-maily krajanským spolkom, ktoré mali byť utajené pred pani L., čo bolo odôvodnené tým, že sa zmenila politická situácia. Poprel, že by tieto emaily mohli ovplyvniť žalobcu vo vzťahu k pani L.Í. po tom, čo už bol predsedom úradu, išlo o komunikáciu medzi ním a pánom X., žalobcu s týmto nekontaktoval. Čo sa týka jeho vzťahu k pani L. a L. z obdobia, keď prvý krát pôsobil na úrade, uviedol, že ten vzťah bol poznačený pracovnými nezhodami. Poprel, že by vzťah žalobcu k niektorým zamestnancom bol neštandardný, šikanózny alebo nátlakový.

Výsluchom svedka PhDr. H. I., CSc. súd zistil, že na krajanskom úrade pôsobil asi 10-12 rokov, bol tam aj v čase, keď tam bol predsedom žalobca. Po nástupe žalobcu na úrad zaregistroval šikanózne prejavy

voči pani L. a L.j, pani L. sa sťažovala na správanie žalobcu voči nej. Neskôr bola na PN, hovorila že sa už nechce vrátiť a už nedokáže pod takým tlakom pracovať na úrade. Tiež jej nebol vydaný zápočet a nejaké osobné veci a z toho stresu, ktorému sa chcela vyhnúť, poslala tam svojho syna alebo muža, aby to prevzal. Dňa 21.06. pani L. asi o 20.00 - 21.00 hod. chcela ísť domov, keďže mala doma dieťa a chorú matku, avšak pani I. ju nechcela pustiť do kancelárie žalobcu, potom tam išla ešte raz a začul, keďže bol na chodbe, ako žalobca na ňu vykríkol, aby vypadla. Doslova po nej vrieskal, že nemôže ísť domov, kým niečo neodovzdá a ona sa potom otočila a odišla domov. Čo sa týka kancelárie, do ktorej bola pani L. presťahovaná, uviedol, že to vyzeralo ako nejaký depozit alebo sklad, keďže tam boli nahádzané vrecia. Na otázku žalobcu, či má vedomosť o tom, že boli vrecia aj v iných kanceláriách, keďže úrad sa sťahoval, uviedol, že áno, ale potom si ich vybalili.

Výsluchom svedka JUDr. Ing. T. W. súd zistil, že bol v poslaneckom klube OĽANO zodpovedný za vytvorenie legislatívneho tímu a za príjem osôb do tohto tímu. Keď meno žalobcu predstavil na klube, tak vznikli pochybnosti, ktoré súviseli s jeho pôsobením ako predsedu krajanského úradu. Počul výhrady od kolegov, že žalobca mal šikanovať podriadených, spomínali sa nejaké dotácie, jachta, porušovanie pracovnoprávnych predpisov. On osobne tieto výhrady nepovažoval za relevantné, keďže žalobcu poznal. Keď navrhol žalobcu na post vedúceho legislatívno-právneho odboru, tak zo strany kolegov boli výhrady voči tomu, aby bol žalobca na tomto poste na celé volebné obdobie, chceli ho len vyskúšať, podľa toho, či tá medializácia vo vzťahu k žalobcovi bude narastať alebo nie, keďže politické prostredie je veľmi citlivé na akúkoľvek medializáciu. Žalobca mal tiež sprísnené podmienky voči ostatným, keďže mal skúšobnú dobu 6 mesiacov a ostatní len 3 mesiace. Niekoľko členov poslaneckého klubu sa so žalobcom ani nebavilo, udržiavalo si odstup. Nástupný plat žalobcu bol 1.200 - 1.300 eur s tým, že po skončení skúšobnej doby sa mal zvýšiť a tým, že mal dlhšiu skúšobnú dobu, tak sa mu ten plat dlhšie nemenil. Na otázku, či tie výhrady zo strany členov poslaneckého klubu boli z dôvodu tých výhrad, ktoré zazneli v médiách na adresu žalobcu, uviedol, že áno, týkali sa tých výhrad, nie samotného odvolania žalobcu z postu predsedu úradu. Výhrady odzneli aj v denníkoch Sme, Plus 7 dní a pod., čítal aj o kauze jachta. Na otázku, ktorú z tých výhrad, ktoré počul od kolegov na adresu žalobcu považoval za najzásadnejšiu, resp. ktorých skutočností sa týkal najväčší počet výhrad, uviedol, že išlo o komplex skutočností, pričom sa nedá určiť, ktorá z nich bola najzásadnejšia.

Výsluchom svedkyne R. P. súd zistil, že je matkou žalobcu, reportáž odvysielanú v relácii Lampáreň s názvom "Šéf je šéf" videla, vnímala ju zle, bolo to účelové. Čo sa týka reakcií okolia na reportáž, uviedla, že ju zastavovali susedia, pýtali sa čo to má znamenať a ešte jej radili, aby sa syn bránil proti tomu, lebo že to nie je pravda, že sú to len bulvárne veci. Celé to na ňu zle vplývalo, nevedela sa poriadne ani sústrediť v práci. Syn ostal bez práce, ťažšie si hľadal novú prácu, všade sa ho na to pýtali. Ona sa hnevala na syna, a to po odvysielaní tej reportáže, ale aj keď nastúpil na úrad a bol tam veľký neporiadok so všetkým, a keďže syn tam pracoval skoro od rána do rána, aby to dal do poriadku, tak mu vravela, nech odtiaľ radšej odíde, ale on nechcel. Všimla si aj iné články, ktoré sa týkali jej syna, a to v novinách Sme a Plus 7 dní.

Z písomnej svedeckej výpovede Ing. G. X. doručenej súdu dňa 24.11.2016 (č.l 527-530 spisu) súd zistil, že bol jedným z dvanástich Slovákov žijúcich v zahraničí, ktorí boli poradcami predsedu krajanského úradu, resp. tvorili poradný orgán predsedu. Od apríla 2005 žije v Írsku, popri práci sa od roku 2007 venuje aj komunitnej činnosti a od júla 2009 je riaditeľom reprezentatívnej krajanskej organizácie Slovenské centrum - Írsko. Uviedol, že registroval kritiku žalobcu predovšetkým zo strany P. U., ktorý je predsedom občianskeho združenia "Svetové združenie Slovákov v zahraničí". Ďalšiu kritiku žalobcu zaregistroval od mienkotvorných médií, kedy sa svojimi neobjektívnymi reportážami dopustili dehonestácie žalobcu a vykreslili ho ako šikanistu a diktátora. Situácia v slovenskej komunite bola už vtedy neudržateľná, pretože reláciu sledovali aj tisícky ďalších Slovákov v Írsku, ktorí sa následne nielen v komunikácii s ním a ich krajanskou organizáciou, ale najmä na sociálnych sieťach vyjadrovali na adresu žalobcu hanlivo a urážlivo, čo v istej miere pretrváva dodnes. Uviedol, že nevie o tom, že by žalobca mal k zamestnancom úradu negatívny vzťah, alebo že by niekoho šikanoval, nevie ani o žiadnom nátlakovom správaní žalobcu voči zamestnancom úradu. Výsledok odvysielania relácie bol taký, že došlo k vážnému poškodeniu dobrého mena úradu, ale najmä žalobcu, a to bolo citlivo vnímané tisíckami Slovákov žijúcich nielen v Írsku. Ľudia boli prekvapení a dostal veľa upozornení a dotazov. Niektoré občianske združenia v Írsku zostali znepokojené a uveriac tomu, čo videli v "Lampárni" odsudzovali žalobcu a hľadeli na neho ako na tyrana a šikanistu. Poukázal tiež na to, že v časoch predsedníctva pani L. sa zúčastňoval konferencii organizovaných úradom, pričom kritizoval úmernosť verejných financií

smerovaných od úradu k slovenským menšinám v ČR, Poľsku, Maďarsku a Srbsku, kde končila vždy prevažná väčšina dotácii určených na podporu Slovákov žijúcich po celom svete, vrátane západnej Európy, Škandinávie, Austrálie, USA, Kanady, UK, Írska a iných krajín, kde žijú početné slovenské komunity. Za predsedníctva žalobcu došlo k "normalizácii", kedy už nešla nadpolovičná väčšina balíka celosvetových dotácii do Srbska a ČR.

10. Po právnej stránke súd vec posúdil nasledovne:

Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len "O.z.") fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 O.z. fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 O.z. pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa čl. 19 ods. 1, 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len "Ústava") každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.
Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 26 ods. 1, 2, 4 Ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.
Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoľovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.
Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa článku 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.
Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

11. Podstatou sporu v prejednávanej veci bol konflikt medzi ústavou garantovanou slobodou prejavu a základným právom vyhľadávať a rozširovať informácie (čl. 26 Ústavy) a právom na ochranu osobnosti, ktoré je taktiež garantované ústavou (najmä čl. 19 Ústavy). Podstatou rozhodovania o väčšine obdobných právnych sporov je hľadanie vyváženého vzťahu medzi ústavou garantovaným právom na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti na jednej strane a slobodou prejavu a základným právom na informácie na strane druhej. Každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (porov. napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m.m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07). Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (porov. napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96).

12. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú aj tunajší súd musí zohľadniť vo svojej rozhodovacej činnosti, sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k informáciám a myšlienkam, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášanlivosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o demokratickej spoločnosti (Handyside v. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok zo 7. decembra 1976, § 49).

13. V niektorých situáciách však musí sloboda prejavu ustúpiť. Limity vyjadrené čl. 26 ods. 4 Ústavy explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti ("opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné"). Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj "ochrana práv a slobôd iných", teda okrem iného aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom v čl. 19 Ústavy a konkretizovanom najmä v § 11 a nasl. O.z., ktoré chránia súkromné osoby pred neoprávnenými zásahmi zo strany iných súkromných osôb alebo štátu.

14. V prípade stretu subjektívneho práva na ochranu osobnosti a slobody prejavu, ku ktorému v posudzovanej veci došlo, je predpokladom správneho rozhodnutia súdu preskúmanie proporcionality medzi namietaným zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobcu a ústavnými garanciami slobody prejavu žalovaného. Na tento účel považoval súd za potrebné vykonať test proporcionality založený na hľadaní odpovedí na otázky KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO v posudzovanom prípade "hovoril" (uverejnil informáciu) (porov. napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 152/08, II. ÚS 326/09, IV. ÚS 302/2010, IV. ÚS 448/2012, IV. ÚS 492/2012).

15. Pri posudzovaní otázky subjektu (KTO), ktorý mal v danom prípade neprípustným spôsobom zasiahnuť do žalobcovho práva na ochranu osobnosti (práva na česť a dôstojnosť), súd vychádzal zo stabilizovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý subjekty uplatňujúce slobodu prejavu rozčleňuje do viacerých skupín z hľadiska dôležitosti ich prejavov pre výmenu názorov v demokratickej spoločnosti. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vyplýva, že privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu patrí novinárom a masmédiám, a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu (porov. napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Prager a Oberschlick v. Rakúsko z 26. apríla 1995, sťažnosť č. 1594/90, alebo rozsudok Bladet Tromso a Stensaas proti Nórsku z 20. mája 1999, sťažnosť č. 21980/93). Novinári majú (spoločenskú) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať. Novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru preháňania a provokácie.

16. Vo vzťahu k uvedenému súd konštatuje, že v posudzovanej veci je žalovaný vysielateľom programovej služby TV MARKÍZA, v rámci ktorej bola sporná reportáž s názvom "Šéf je šéf" ako súčasť relácie Lampáreň odvysielaná. Žalovaný je v danom prípade teda "nositeľom" slobody prejavu, a preto sa na neho vzťahuje zvýšená ochrana (privilegované postavenie) poskytovaná novinárom, resp. masmédiám, čo musel súd pri rozhodovaní predmetnej veci primeraným spôsobom zohľadniť.

17. V súvislosti s posudzovaním otázky O KOM bola inkriminovaná reportáž, súd poukazuje na skutočnosť, že dôsledkom snahy o podporu výmeny názorov o verejne zaujímavých témach je aj kategorizácia osôb, ktorých sa zverejnené informácie týkajú a do ktorých osobnostnej sféry negatívne zasahujú, resp. môžu zasahovať. Hranice akceptovateľnosti šírenia informácií týkajúcich sa osobnostnej sféry sú najširšie u verejne činných osôb (resp. osôb tzv. verejného záujmu) a najužšie u "bežných" občanov.

18. V posudzovanom prípade inkriminovaná reportáž opisovala situáciu na krajanskom úrade po nástupe žalobcu na post predsedu tohto úradu, spôsob jeho riadenia úradu a vzťah k podriadeným, konkrétne k zamestnankyniam úradu Ing. J. L. a PhDr. P. L.. Žalobca bol na čele štátnej inštitúcie zriadenej zákonom a vymenovaný vládou, išlo o vysokého štátneho funkcionára. Navyše v čase odvysielania spornej reportáže bol žalobca známa a často medializovaná osoba, bol prirodzeným predmetom zvýšeného záujmu médií, čo bolo dôsledkom mnohých obvinení a kritiky, ktorej krajanský úrad, vrátane jeho predsedu čelil najmä v oblasti nakladania s finančnými prostriedkami, vzťahov s krajanskými spolkami

v zahraničí, podozrivými zákazkami a pod. (ako to vyplýva z prehľadu tlače na stránke www.sme.sk, www.pluska.sk, www.webnoviny.sk, www.slovacivosvete.sk - č.l. 106-118 spisu). V tom čase navyše prebiehala spoločenská diskusia o vhodnosti a spôsobilosti žalobcu na funkciu predsedu krajanského úradu. A hoci žalobca nebol osobou absolútneho verejného záujmu (ako sú politici), bol osobou relatívneho verejného záujmu, u ktorej aj vzhľadom na vyššie uvedené, hranice prijateľnej kritiky sú širšie ako pri bežnom, radovom štátnom zamestnancovi, nehovoriac o bežnom občanovi.

19. V súvislosti s otázkou ČO bolo predmetom inkriminovanej reportáže, súd uvádza, že reportáž opisovala situáciu na krajanskom úrade pod vedením žalobcu ako predsedu tohto úradu a spôsob riadenia úradu. Problematika riadenia štátnej inštitúcie patrí nepochybne k problematike verejného záujmu. Vzhľadom na kritiku, ktorej žalobca ako predseda úradu v tom čase čelil v súvislosti s rôznymi kauzami sprevádzanými jeho pôsobenie v tejto funkcii, možno konštatovať, že príspevok prispel k verejnej diskusii o vhodnosti a spôsobilosti žalobcu túto funkciu zastávať, čo nepochybne možno považovať za tému verejného záujmu. V prípade otázok verejného záujmu je poskytovaná zvýšená ochrana vyhľadávaniu a rozširovaniu súvisiacich informácií a myšlienok. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že poslaním a nezastupiteľnou úlohou médií je nepochybne šírenie informácií a myšlienok o otázkach verejného záujmu, s tým, že je zároveň nespochybniteľným právom verejnosti takéto informácie prijímať. Tieto otázky môžu a majú byť verejne posudzované (porov. napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 352/2011, IV. ÚS 302/2010, tiež nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 453/03).

20. Pokiaľ ide o posúdenie otázky KDE bola inkriminovaná reportáž uverejnená, súd uvádza, že vo všeobecnosti platí, že čím hromadnejšie sa informácia distribuuje, tým vyššia je ochrana osobnostných práv. V posudzovanom prípade bola reportáž odvysielaná v rámci relácie Lampáreň na programovej službe TV MARKÍZA, ktorej je žalovaný vysielateľom. TV MARKÍZA patrí dlhodobo k najsledovanejším televíznym kanálom na Slovensku, pričom relácia Lampáreň patrila k úspešným televíznym formátom žalovaného s vysokou sledovanosťou a značnou obľubou u divákov (čo nebolo medzi stranami sporné).

21. V súvislosti s posudzovaním kritéria KEDY bola sporná reportáž odvysielaná, súd konštatuje, že reportáž bola odvysielaná v čase, keď bol žalobca predmetom zvýšeného záujmu médií a prebiehala spoločenská diskusia o vhodnosti a spôsobilosti žalobcu na funkciu predsedu krajanského úradu. A hoci udalosti, ktoré sa opisovali v predmetnej reportáži, nastali podstatne skôr, súd má za to, že žalovaný odvysielanou reportážou prispel k verejnej diskusii o téme verejného záujmu, ktorá bola v tom čase aktuálna (ako už bolo uvedené vyššie).

22. Pokiaľ ide o posúdenie otázky AKO boli informácie v inkriminovanej reportáži odvysielané, súd poukazuje na skutočnosť, že pri posudzovaní limitov slobody prejavu treba rozlišovať medzi faktami (skutkovými tvrdeniami) a hodnotiacimi úsudkami. Existenciu faktov možno preukázať, zatiaľ čo otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov dôkazy naopak nepripúšťa, hoci aj tie musia vychádzať z dostatočného faktického základu. Ochrana výrokov majúcich charakter hodnotiacich úsudkov je tak z hľadiska slobody prejavu vo všeobecnosti intenzívnejšia ako v prípade uverejnenia faktov (skutkových tvrdení), ktoré sa môžu ukázať neskôr ako nepravdivé (porov. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 152/08, II. ÚS 326/09, IV. ÚS 302/2010, IV. ÚS 492/2012).

23. Čo sa týka žalobcom namietaných výrokov odvysielaných v spornej reportáži, tieto boli formulované jednak v podobe faktov (skutkových tvrdení) a jednak v podobe hodnotiacich úsudkov.

24. Pokiaľ ide o výrok: "Ťažko sa sťažovať na šéfa, ktorý nemá šéfa. Nevedno prečo, nemá ho ani šéf Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí. A tak nemá kto riešiť ani podnety zamestnancov.", súd uvádza, že žalobca bol do funkcie predsedu krajanského úradu vymenovaný vládou Slovenskej republiky a rovnako bol vládou Slovenskej republiky z tejto funkcie aj odvolaný. Ako predseda krajanského úradu sa teda za výkon svojej funkcie zodpovedal vláde Slovenskej republiky, ktorá svoju pôsobnosť nad ním uplatnila aj tým, že ho z tejto funkcie odvolala. Nebol preto pravdivý výrok (majúci charakter skutkového tvrdenia) odvysielaný v reportáži, že žalobca nemá "šéfa" a rovnako ani výrok (majúci rovnako charakter skutkového tvrdenia), že "sa preto na neho nedá sťažovať a nemá kto riešiť podnety zamestnancov". Na žalobcu ako predsedu krajanského úradu sa totiž sťažovali zamestnanci úradu (konkrétne pani L. a pani L.) a ich sťažnosťami sa zaoberal jednak Inšpektorát práce Bratislava a ako aj Úrad vlády Slovenskej republiky.

25. Pokiaľ ide o výrok: "Pani L. pracovala na Úrade pre Slovákov žijúcich v zahraničí, vo chvíli, keď nastúpil nový šéf T. P., začalo sa pre ňu doslova peklo.", súd uvádza, že tento výrok mal charakter hodnotiaceho úsudku (kritiky), pre ktorý všeobecne platí, že ak má byť kritika prípustná, musí byť vecná, konkrétna a primeraná (zodpovedajúca) čo do obsahu, formy a miesta. Vecnosť kritiky vyžaduje, aby kritika vychádzala z pravdivých skutočností (podkladov) ako premís pre hodnotiaci úsudok. Hodnotiaci úsudok musí byť totiž záverom, ktorý možno na základe uvedených skutočností logicky dovodiť. Konkrétnosť kritiky znamená, že hodnotiaci úsudok sa musí opierať o konkrétne skutočnosti. Primeranosť kritiky čo do obsahu, formy a miesta (použitými výrazmi, formuláciami, spojeniami), znamená, že nevybočuje z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného a zároveň spoločensky uznávaného účelu/cieľa (porov. napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 149/2009 z 31. mája 2010). Vykonaným dokazovaním bolo síce preukázané (napokon to nebolo medzi stranami ani sporné), že vzťahy medzi žalobcom ako predsedom krajanského úradu a pani L. ako zamestnankyňou tohto úradu neboli ideálne (boli poznačené vzájomnými nezhodami), nebolo však preukázané, že by ich vzťahy boli natoľko narušené, aby ich bolo možné označiť výrazom "peklo". Samotná pani L. vo svojej svedeckej výpovedi ohľadne tohto výroku uviedla, že to bolo v súvislosti s tým, že "žalobca prijal na úrad pani Š., s ktorou sa úrad súdil, ako aj pána Š., ktorý sa ku mne správal ako som už uviedla, a potom sa obklopil ďalšími ľuďmi, ktorí sa ku mne správali nevhodne". Súd uznáva, že subjektívne vnímanie určitej prežitej situácie zo strany konkrétnej osoby môže byť intenzívnejšie, podstatné je však to, ako sa navonok táto situácia (objektívne) javí. Toho si reportérka žalovaného, resp. samotný žalovaný mal byť vedomý a mal si zachovať väčší odstup, objektívnosť a profesionalitu pri odvysielaní tohto výroku. Výraz "peklo" v kontexte, v akom bol použitý, bol neprimeraný (neadekvátny) a prehnaný, a to aj po zohľadnení tej skutočnosti, že médiám je umožnené používať určitú mieru preháňania a provokácie. Ani toto "privilégium" médií však neplatí neobmedzene, pričom súd mal za to, že v tomto konkrétnom prípade bola táto hranica (prípustného preháňania) už prekročená. Súd preto vyhodnotil uvedený hodnotiaci úsudok ako neprimeraný, nespĺňajúci náležitosti prípustnej kritiky.

26. Čo sa týka výroku: "Dostali sme všetci zamestnanci dodatok o zmene štátno-zamestnaneckého pomeru s účinnosťou od 10. februára. Dával nám to až 23. februára.", súd poukazuje na to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že dodatok o zmene štátno-zamestnaneckého pomeru účinný od 10. februára prevzala pani L. dňa 23.02.2011 (ako to vyplýva z predmetného dodatku na č.l. 289 spisu, ako aj zo svedeckej výpovede pani L.). Pokiaľ ide o obranu žalobcu, že odovzdanie dodatku ako aj ostatných písomností týkajúcich sa štátnozamestnaneckého pomeru zamestnancov krajanského úradu bolo povinnosťou vedúcej osobného úradu, ktorou bola v tom čase pani V., súd uvádza, že žalobca ako predseda krajanského úradu a vrcholový funkcionár zodpovedá za chod celého úradu, vrátane včasnosti odovzdávania interných dokumentov týkajúcich sa štátno-zamestnaneckého pomeru zamestnancov a nemôže túto svoju zodpovednosť voči zamestnancom prenášať na ostatných, jemu podriadených zamestnancov, ktorých poveril určitou činnosťou. Navyše svedkyňa V. vo svojej svedeckej výpovedi uviedla, že predmetný dodatok pani L. nedávala. Súd preto vyhodnotil uvedený výrok (majúci charakter skutkového tvrdenia) ako pravdivý.

27. Pokiaľ ide o výrok: "Podľa slov pani L. museli dodatočne podpisovať viaceré doklady.", súd uvádza, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by žalobca nútil pani L. (alebo kohokoľvek iného) podpisovať akékoľvek doklady so spätným dátumom. Z kontextu predmetného výroku pritom vyplýva, že ním bolo myslené práve podpisovanie dokumentov spätne, teda so spätným dátumom. Podpisovanie dokumentov so spätným dátumom nepotvrdil vo svojej výpovedi žiadny z vypočutých svedkov, pričom aj z listu žalobcu adresovaného pani L.j zo dňa 14.06.2011 (č.l. 419-420 spisu) vyplýva, že ak sa aj mali podpisovať nejaké dokumenty z minulého obdobia, tak s dátumom aktuálnym, nie spätným. Súd preto vyhodnotil uvedený výrok (majúci charakter skutkového tvrdenia) ako nepravdivý.

28. Pokiaľ ide o výrok: "L. L. sa preto rozhodla zo zamestnania odísť. V jej prípade išlo o odchod zo štátnej služby. Ale ani to jej vedúci úradu nijakým spôsobom neuľahčil. Odmietol jej vydať zápočtový list.", súd uvádza, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca (hoci vo výroku je nesprávne uvedené vedúci úradu, z kontextu je zrejmé, že sa tým myslel predseda úradu) odmietol pani L. vydať zápočtový list. Uvedenú skutočnosť nekonštatoval ani Inšpektorát práce Bratislava vykonávajúci na krajanskom úrade inšpekciu na podnet pani L.. V protokole Inšpektorátu práce Bratislava zo dňa 12.08.2011 (č.l. 389-391 spisu) sa konštatuje iba to, že zamestnávateľ nevydal pani L. v deň skončenia štátnozamestnaneckého pomeru t.j. 31.05.2011 písomné potvrdenie o štátnej službe. Potvrdenie o štátnej službe je však iný

dokument ako zápočtový list, čo má aj svoje legislatívne vyjadrenie v tom, že nevydanie potvrdenia o štátnej službe v deň skončenia štátnozamestnaneckého pomeru predstavuje porušenie zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe. Napriek tomu, že redaktorka žalovaného mala protokol Inšpektorátu práce Bratislava zo dňa 12.08.2011 pri príprave reportáže k dispozícii (ako to uviedol samotný žalovaný - č.l. 96 spisu), žalovaný odvysielal predmetný výrok nezodpovedajúci skutočnosti. Keďže teda uvedený výrok (majúci charakter skutkového tvrdenia) nebol pravdivý, nemohol byť prípustný (oprávnený) ani naň nadväzujúci výrok (majúci charakter hodnotiaceho úsudku), a to, že žalobca neuľahčil pani L. odchod zo štátnej služby v dôsledku nevydania zápočtového listu. Uvedený hodnotiaci úsudok totiž nevychádzal z pravdivého skutkového základu.

29. Čo sa týka výroku: "Pani L. si do dnešného dňa (t.j. 15. 4. 2012) nevyrovnala všetky záväzky voči bývalému zamestnávateľovi. Výstupný list ale hovorí niečo iné.", súd poukazuje na absentujúcu aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. Uvedený výrok sa totiž netýka žalobcu ako predsedu krajanského úradu, ale samotného krajanského úradu ako zamestnávateľa pani L., voči ktorému si nemala vyrovnať všetky záväzky. Súd sa preto ani nezaoberal (ne)pravdivosťou uvedeného výroku (majúceho charakter skutkového tvrdenia).

30. Pokiaľ ide o výrok: "Svoje si na Úrade pre Slovákov žijúcich v zahraničí odskákala aj jeho bývalá šéfka. Do tej najhoršej kancelárie ju dal, no a na nejaké jej otázky, odpovede boli vždy tie také, také nechutné. Prvé čo urobil, bezdôvodne mi znížil osobné hodnotenie na jediné euro bez jediného zdôvodnenia.", súd uvádza, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by pani L. ako predchádzajúcej predsedníčke krajanského úradu bolo bezdôvodne a bez jediného zdôvodnenia znížené osobné ohodnotenie na jediné euro. Žalobca k tomu uviedol, že osobné ohodnotenie znížil všetkým zamestnancom krajanského úradu, vrátane pani L., kvôli nedostatku rozpočtových prostriedkov na mzdy a odmeny zamestnancov, čo bolo prekonzultované s odborovou organizáciou na Úrade vlády SR, do ktorej patrili aj zamestnanci na krajanskom úrade. Takéto odôvodnenie je pritom uvedené aj v oznámení o výške a zložení funkčného platu zo dňa 01.03.2011 (č.l. 426-427 spisu), z ktorého vyplýva, že zníženie osobného príplatku s účinnosťou od 01.03.2011 na 1,- eur u pani L. bolo zdôvodnené "znížením na základe rozpočtového hospodárenia so štátnymi prostriedkami". Svedkyňa V. vo svojej svedeckej výpovedi tiež potvrdila, že k zníženiu osobného ohodnotenia dochádza jednak v súvislosti so zmenou organizačnej štruktúry, v súvislosti s iným opisom pracovnej činnosti, a tiež jednu dobu nemali dostatok finančných prostriedkov. Rovnako potvrdila, že zníženie osobného ohodnotenia pani L. nebol jediný prípad. Uvedený výrok (majúci charakter skutkového tvrdenia) preto nebol pravdivý. V konaní tiež nebolo preukázané, že by výrok o "presťahovaní pani L. do najhoršej kancelárie" a o "vždy nechutných odpovediach žalobcu na jej otázky" vychádzal z pravdivého skutkového základu. Vypočutí svedkovia I., V. a Š. Z.hodne uviedli, že kancelária, do ktorej bola pani L. presťahovaná, bola štandardná, nijako výrazne sa neodlišovala od ostatných. Pokiaľ svedok I. ohľadne predmetnej kancelárie uviedol, že "to vyzeralo ako nejaký depozit alebo sklad, keďže tam boli nahádzané vrecia", tak súd poukazuje na to, že krajanský úrad sa v tom čase sťahoval a vrecia boli aj v iných kanceláriách, čo napokon potvrdil aj samotný svedok I. pri odpovedi na otázku, či má vedomosť o tom, že vrecia boli aj v iných kanceláriách, keďže krajanský úrad sa v tom čase sťahoval, na čo odpovedal, že áno. Pokiaľ ide o výrok o "vždy nechutných odpovediach žalobcu na otázky pani L.", súd poukazuje na to, že v konaní bola preukázaná iba jedna zásadnejšia výmena názorov medzi žalobcom ako predsedom krajanského úradu a pani L., a to, keď sa dožadovala odchodu domov potom, čo žalobca požiadal zamestnancov, aby ostali dlhšie v práci (čo zhodne potvrdili svedkovia I., Š.O. a I.). Nebolo však preukázané, že by odpovede žalobcu na otázky pani L. boli vždy také, aby ich bolo možné označiť za nechutné. Nakoľko teda predmetné výroky (majúce charakter hodnotiacich úsudkov) nevychádzali z pravdivého skutkového základu, nevychádzal z pravdivého základu (a nebol preto prípustný) ani hodnotiaci úsudok z nich vychádzajúci (vrátane nepravdivého výroku o bezdôvodnom a nezdôvodnenom znížení osobného ohodnotenia pani L.) o "odskákaní si svojho na Úrade pre Slovákov žijúcich v zahraničí pani L.".

31. Čo sa týka výroku: "Z úradu vlády bola úloha do 17.6. a on tým, že bol na zahraničnej pracovnej ceste, zveril to pánovi Š. a nezvládli proste tú úlohu, a keď sa vrátil, tak mu všetko padalo na hlavu. Proste to bolo nezvládnutie jeho úloh, tak vyhlásil krízový stav. Jedine na Úrade pre Slovákov žijúcich v zahraničí vedúci úradu nepustil zamestnancov domov, ani pani L., hoci o to z rodinných dôvodov žiadala.", súd poukazuje na to, že vykonaným dokazovaním (z e-mailovej komunikácie zo dňa 21.06.2011 - č.l. 326-327 a 333-334 spisu) bolo preukázané, že pani L. oznámila žalobcovi, že nevyhnutne potrebuje odísť vzhľadom na nutné každodenné ošetrenie jej 90 ročnej mamy a starostlivosť o dieťa (e-mail o 7:06

PM). O 8:13 PM jej žalobca odpísal, aby si splnila úlohy, ktoré jej uložil s poznámkou, že má čo robiť. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca bol oboznámený so žiadosťou pani L. o opustenie pracoviska, ako aj s dôvodmi, pre ktoré o to žiadala, napriek tomu jej nepovolil opustiť pracovisko, ale trval na tom, aby si splnila úlohy, ktoré jej uložil. Výsluchom svedkyne L., I., Š.O. a I. bolo preukázané, že následne prišla pani L. do kancelárie žalobcu, kde sa dožadovala odchodu z pracoviska, a kde došlo medzi nimi k slovnému konfliktu. Hoci nebolo jednoznačne preukázané, či po tomto konflikte žalobca pustil pani L. domov alebo odišla svojvoľne (svedok I. vypovedal, že odišla svojvoľne, svedok Š. si presne nepamätal, svedkyňa I. sa k tomu nevyjadrila), podstatné bolo to, že žalobca nepustil pani L. domov vtedy, keď o to prvý krát žiadala (e-mailom o 7:06 PM), pričom až po viac ako hodine jej odpísal, že si má splniť úlohy, ktoré jej uložil. Uvedený výrok (majúci charakter skutkového tvrdenia) bol teda pravdivý. Čo sa týka výroku o nezvládnutí úloh žalobcu, v konaní bolo preukázané, že po návrate žalobcu zo zahraničnej pracovnej cesty, žalobca dňa 22.06.2011 oznámil zamestnancom krajanského úradu, že až do odvolania platí na úrade krízový režim, ktorý bude mať dopad na ich pracovný čas (e-mailová komunikácia zo dňa 22.06.2011 - č.l. 335-337 spisu). Tiež bolo preukázané, že úloha, ktorú mala pani L. splniť (bilancia pre Úrad vlády Slovenskej republiky) bola termínovaná do 17.06.2011 (e-mailová komunikácia zo dňa 23.06.2011 - č.l. 339-340 spisu). Z uvedeného je teda zrejmé, že výrok o tom, že "bola úloha z úradu vlády do 17.06." je pravdivý, a tiež je pravdivý výrok, že žalobca vyhlásil krízový režim (ktorý predstavoval určité výnimočné opatrenie za účelom zvládnutia prechodného stavu vyvolaného zvýšenou potrebou práce). Ak teda žalobca vyhlásil takýto výnimočný režim, aby zvládol zvýšené množstvo úloh, ktoré mal krajanský úrad splniť, pričom medzi nimi bola aj úloha, ktorá mala byť krajanským úradom splnená už 17.06.2011, súd zastáva názor, že výrok o "nezvládnutí úloh" (majúci charakter hodnotiaceho úsudku) vychádzal z pravdivého skutkového základu a bol primeraný. Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že počas svojej neprítomnosti z dôvodu pracovnej cesty poveril vedením úradu pána Š., a preto nemohol byť zodpovedný za nesplnenie úloh v čase svojej neprítomnosti na úrade, súd poukazuje na to, že žalobca ako predseda krajanského úradu bol z titulu svojej funkcie zodpovedný za chod úradu a plnenie úloh úradu, a to aj v čase svojej neprítomnosti na úrade. Predseda je pritom zodpovedný aj za to, koho poverí svojím zastupovaním počas svojej neprítomnosti.

32. Čo sa týka výroku: "To, že pani L. už nebola pre nové vedenie vhodná, dokazujú aj tieto maily, ktoré posielal zástupca P. slovenským spolkom do zahraničia. Celú vec treba udržať v absolútnom utajení, aby sa o tom nedozvedela L. a neskomplikovala situáciu.", súd poukazuje na chýbajúcu príčinnú súvislosť medzi predmetnými e-mailami posielanými pánom Š. v čase, keď žalobca ešte nepôsobil na krajanskom úrade, a "nevhodnosťou" pani L. pre žalobcu ako predsedu krajanského úradu. Svedok Š. vo svojej svedeckej výpovedi potvrdil, že v roku 2010 posielal predmetné e-maily, avšak poprel, že by tieto e-maily ovplyvnili žalobcu vo vzťahu k pani L. po tom, čo už bol predsedom úradu. Uviedol, že išlo o komunikáciu medzi ním a pánom X., žalobcu s týmto nekontaktoval. Uvedený výrok (majúci charakter hodnotiaceho úsudku) teda nevychádzal z pravdivého skutkového základu, bol zavádzajúci a neopodstatnene spájal skutočnosti, ktoré so sebou nesúviseli.

33. Pokiaľ ide o výrok: "Čiže pán P. mal o sebe napísať, či zákon porušuje, alebo nie. Či sa k ľuďom správa ako spravodlivý šéf, alebo ako niekto, kto zneužíva svoje postavenie.", súd uvádza, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by žalobca mal (bol požiadaný) o sebe napísať uvedené skutočnosti. Z písomného prepisu reportáže (č.l. 50-52 spisu) vyplýva, že hovorkyňa Úradu vlády Slovenskej republiky Ľ.D. L. uviedla redaktorke žalovaného, že pani L. a Pani L. sa obrátili so svojimi sťažnosťami na vedúceho úradu vlády, ktorý požiadal žalobcu ako predsedu krajanského úradu o stanovisko. Uvedené považuje súd za bežný postup, ktorý sa štandardne využíva za účelom zabezpečenia vyjadrenia druhej strany a zachovania "rovnosti zbraní", aby orgán, ktorý vyhodnocuje takúto sťažnosť, si mohol urobiť objektívny a komplexný názor na vec. Nebol teda dôvod komentovať to takým spôsobom (zosmiešňujúcim a zavádzajúcim) a vyvodiť z toho taký záver (nepravdivý), ako to urobila redaktorka žalovaného. Uvedený výrok (majúci charakter skutkového tvrdenia) teda nezodpovedal skutočnosti a nebol pravdivý.

34. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, pri súčasnom zohľadnení všetkých relevantných okolností na oboch stranách sporu a ich dôslednom vyhodnotení, dospel súd k záveru, že odvysielaním reportáže s názvom "Šéf je šéf" v relácii Lampáreň dňa 15.04.2012 na programovej službe žalovaného TV MARKÍZA došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu. V inkriminovanej reportáži boli o žalobcovi zverejnené aj také skutkové tvrdenia, ktorých pravdivosť sa žalovanému v konaní nepodarilo preukázať, a rovnako boli o žalobcovi zverejnené hodnotiace úsudky, ktoré boli neprimerané

a nevychádzali z pravdivého skutkového základu. Z kontextu celej reportáže vyplýva, že namietané výroky vykresľovali žalobcu ako niekoho, na koho sa nedá sťažovať, kto sa nikomu nezodpovedá a môže si preto robiť čo chce, kto zneužíva svoje postavenie, šikanuje podriadených zamestnancov, robí im zo života peklo, núti ich dodatočne podpisovať dokumenty so spätným dátumom a bezdôvodne im znižuje osobné ohodnotenie. Sporné výroky boli v kontexte celej reportáže difamačné a boli objektívne spôsobilé vyvolať ujmu na osobnostných právach žalobcu, čím bola daná zodpovednosť žalovaného za zásah do osobnostných práv žalobcu.

35. Ak dôjde k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv, má fyzická osoba dotknutá zásahom právo domáhať sa na súde, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, aby sa odstránili následky neoprávnených zásahov, a/alebo aby sa poskytlo primerané zadosťučinenie.

36. Žalobca sa žalobou domáhal primeraného zadosťučinenia za neoprávnené zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti vo forme ospravedlnenia. Konkrétne sa domáhal desiatich ospravedlnení, ktoré mal žalovaný uverejniť na titulnej strane webovej stránky s názvom http://reflex.markiza.sk/ počas najbližších troch rokov a odvysielať v troch po sebe nasledujúcich reláciách televízie Markíza s názvom Magazín Reflex.

37. Súd nevyhovel nároku žalobcu v časti, ktorou sa domáhal uverejnenia ospravedlnenia na titulnej strane webovej stránky s názvom http://reflex.markiza.sk/ počas najbližších troch rokov. Predovšetkým súd poukazuje na to, že sporná reportáž bola odvysielaná na programovej službe TV MARKÍZA. Na webovej stránke http://reflex.markiza.sk/ žalovaný neprevádzkuje vysielanie v zmysle § 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii. Na tejto webovej stránke nie je možné z jeho strany uskutočniť vysielanie ani odvysielanie ospravedlnení. Súd považoval za dostatočné a primerané (ekvivalentné) charakteru zásahu odvysielanie ospravedlnenia v rámci relácie televízie Markíza s názvom Magazín Reflex (ako nástupníckej relácie Lampárne, ktorá sa už v súčasnosti nevysiela), teda na tej programovej službe, na ktorej došlo pôvodne k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Navyše súd poukazuje na to, že dĺžka uverejnenia ospravedlnenia na webovej stránke http://reflex.markiza.sk/ 3 roky je absolútne neadekvátna, a to aj s ohľadom na to, že štandardná dĺžka uchovávania relácií Magazín Reflex na webovej stránke http://reflex.markiza.sk/ je jeden mesiac. Čo sa týka rozsahu ospravedlnenia, žalobca žiadal odvysielať desať ospravedlnení s rovnakým úvodom a záverom, v ktorých sa mení iba prostredná časť obsahujúca konkrétny napádaný výrok z reportáže, a to v troch po sebe nasledujúcich reláciách televízie Markíza s názvom Magazín Reflex. Opakovanie rovnakého úvodu a záveru ospravedlnenia desať krát považoval súd za neadekvátne, a to aj s vzhľadom na to, že čas prečítania všetkých ospravedlnení by v podstate dosiahol čas celej reportáže. Súd preto spojil napádané výroky (pri ktorých zistil zásah do práva žalobcu na ochranu osobnosti) do jedného uceleného textu ospravedlnenia, z ktorého vypustil slovné spojenie "hrubým spôsobom". Žalobca sa totiž domáhal takého ospravedlnenia, kde za konkrétnym napádaným výrokom z reportáže nasledoval dovetok "...ktoré hrubým spôsobom poškodili dobré meno JUDr. T. P., PhD. a ktoré hrubým spôsobom zasiahli do jeho cti a ľudskej dôstojnosti...". Súd dospel k záveru, že napádané výroky (pri ktorých zistil zásah do práva žalobcu na ochranu osobnosti) síce poškodili dobré meno žalobcu a zasiahli do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, avšak vzhľadom na ich charakter a celkové vyznenie nie hrubým spôsobom (čo súvisí aj s tým, že súd nepriznal žalobcovi materiálnu satisfakciu, ako bude vysvetlené nižšie). K možnosti súdu upraviť znenie navrhnutého ospravedlnenia tak, aby zodpovedalo preukázanému závadnému konaniu a zmyslu inštitútu ospravedlnenia súd poukazuje napr. na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23 Cdo 4669/2010 zo dňa 28.08.2012, v ktorom najvyšší súd pripustil možnosť súdu za uvedeným účelom určité slovné spojenie alebo celú vetu z textu ospravedlnenia vypustiť, či znenie ospravedlnenia skonkretizovať. Súd nevyhovel nároku žalobcu na odvysielanie ospravedlnenia v troch po sebe nasledujúcich reláciách televízie Markíza s názvom Magazín Reflex, ale iba jednorazovo, v rámci jednej relácie, keďže aj sporná reportáž (v rámci ktorej došlo k zásahu do žalobcovho práva na ochranu osobnosti) bola odvysielaná žalovaným iba jeden krát (jednorazovo). Čo sa týka jednotlivých napádaných výrokov, súd vyhovel žalobe pokiaľ ide o ospravedlnenie za výroky pod č. I., II., IV., V., VII., IX., X., kde zistil zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Pokiaľ ide o ospravedlnenie za výroky pod č. III., VI., VIII., v tejto časti súd žalobe nevyhovel, keďže týmito výrokmi nedošlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu (v prípade výroku pod č. VI. navyše z dôvodu chýbajúcej aktívnej vecnej legitimácie žalobcu).

38. Súd tiež nevyhovel žalobe v časti, v ktorej sa žalobca domáhal odstránenia reportáže z webového sídla žalovaného s názvom www.markiza.sk a www.tvnoviny.sk, ako aj všetkých odkazov na túto reportáž, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by sa sporná reportáž (vrátane akýchkoľvek odkazov na ňu) v čase rozhodovania súdu nachádzala na webovom sídle žalovaného s názvom www.markiza.sk a www.tvnoviny.sk.

39. Súd nevyhovel ani nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (materiálnej satisfakcii). Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch môže súd podľa § 13 ods. 2 O.z. priznať vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezdala postačujúca, najmä ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Dôvody priznania náhrady sú v tomto ustanovení uvedené len demonštratívne. Zákon tu stanovuje jedinú podmienku priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá je splnená vtedy, keď sa nemateriálne zadosťučinenie nezdá postačujúce. Pokiaľ sa v ďalšom texte tohto ustanovenia uvádzajú slová "najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti", ide iba o príklad následku neoprávneného zásahu, v ktorom je táto podmienka splnená.

40. Dôsledkom každého neoprávneného zásahu do práv chránených ustanovením § 11 O.z. je určitá ujma. Z hľadiska intenzity zásahu, okolností, za ktorých k nemu došlo a stupňa negatívnych dôsledkov dopadu zásahu na chránené práva sa v praxi môžu vyskytnúť ujmy, ktoré svojou povahou alebo stupňom závažnosti a/ neopodstatňujú ani nemateriálnu ani materiálnu satisfakciu, b/ opodstatňujú (len) nemateriálnu satisfakciu, c/ opodstatňujú tak nemateriálnu, ako aj materiálnu satisfakciu. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že žalobca bol v čase odvysielania spornej reportáže známa a často medializovaná osoba, bol predmetom zvýšeného záujmu médií, čo bolo dôsledkom mnohých obvinení a kritiky, ktorej krajanský úrad, vrátane jeho predsedu čelil najmä v oblasti nakladania s finančnými prostriedkami, vzťahov s krajanskými spolkami v zahraničí, podozrivými zákazkami a pod.. Žalobca teda čelil oveľa závažnejším obvineniam a kritike, ako tomu bolo v prípade spornej reportáže. Navyše kritika žalobcu (v súvislosti predmetnými obvineniami) bola oveľa rozsiahlejšia a početnejšia ako v prípade spornej reportáže, ktorá bola ojedinelá a jednorazová. Vzhľadom na uvedené, ako aj vzhľadom na charakter a celkové vyznenie napádaných výrokov dospel súd k záveru, že morálne zadosťučinenie priznané žalobcovi rozsudkom je postačujúce na vyváženie resp. zmiernenie negatívnych dôsledkov odvysielanej reportáže. Tým nebola splnená zákonná podmienka na priznanie materiálnej satisfakcie (ak by sa nezdalo postačujúce morálne zadosťučinenie). Navyše súd poukazuje na to, že žalobcovi sa v konaní ani nepodarilo preukázať, že tvrdené následky (v podobe odvolania z funkcie predsedu krajanského úradu, zhoršených vzťahov v rodine a blízkom okolí, sťažených podmienok pri uchádzaní sa o post asistenta poslanca a negatívnom vnímaní v krajanských spolkoch v zahraničí) boli dôsledkom práve odvysielanej reportáže. V tejto súvislosti súd opätovne poukazuje na to, že žalobca bol predmetom rozsiahlej kritiky v súvislosti s oveľa závažnejšími obvineniami. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že dôsledkom reportáže bolo jeho odvolanie z funkcie predsedu krajanského úradu, keďže reportáž zapôsobila na niektorých členov vlády Slovenskej republiky, čo mal potvrdiť aj vtedajší podpredseda vlády a minister zahraničných vecí Slovenskej republiky T. I., ktorý mal zásadné slovo pri rozhodovaní o jeho zotrvaní vo funkcii predsedu krajanského úradu, súd uvádza, že z priloženého dôkazu (písomného prepisu vyjadrenia T. I. pre rádio Lumen z 12.05.2012 - č.l. 71 spisu) nič také nevyplýva. Naopak vyplýva z neho to, že predmetom kritiky zo strany T. I. vo vzťahu ku krajanskému úradu bolo podozrenie z favorizovania určitých skupín krajanov v zahraničí oproti iným, resp. že sa prostriedky štátneho rozpočtu nevykladajú maximálne hospodárne a v záujme Slovenskej republiky. Pokiaľ žalobca poukazoval na zhoršenie vzťahov v rodine a blízkom okolí, súd poukazuje na to, že samotná svedkyňa P.W. (matka žalobcu) vo svojej svedeckej výpovedi potvrdila, že susedia tomu (reportáži - pozn. súdu) neverili, hovorili, že sú to len bulvárne veci. Rovnako nepotvrdila, že by sa zhoršil jej vzťah k žalobcovi práve v dôsledku odvysielanej reportáže, keď uviedla, že "sa na syna hnevala aj keď nastúpil na úrad, keďže tam bol veľký neporiadok a syn tam pracoval skoro od rána do rána, tak mu vravela, nech odtiaľ radšej odíde, ale on nechcel". Všimla si aj iné články, ktoré sa týkali jej syna, a to v novinách Sme a Plus 7 dní. Rovnako ani svedok W. vo svojej svedeckej výpovedi nepotvrdil, že

sprísnené podmienky pri prijímaní žalobcu na post asistenta poslanca boli dôsledkom práve odvysielanej reportáže. Vypovedal, že počul výhrady od kolegov spomínali sa nejaké dotácie, jachta, porušovanie pracovnoprávnych predpisov, šikanovanie podriadených. On osobne tieto výhrady nepovažoval za relevantné. Uviedol, že išlo o komplex výhrad, nevedel určiť, ktorá z nich bola najzásadnejšia. Čo sa týka dopadu reportáže na krajanské spolky v zahraničí, z písomnej svedeckej výpovede svedka X. vyplýva, že registroval kritiku žalobcu predovšetkým zo strany P. U., ktorý je predsedom občianskeho združenia Svetové združenie Slovákov v zahraničí. Ďalšiu kritiku žalobcu zaregistroval od mienkotvorných médií. Z uvedeného je teda zrejmé, že ak aj bol krajanský úrad, resp. žalobca ako jeho predseda vnímaný v zahraničí negatívne, tak to bolo v dôsledku rozsiahlejšej kritiky, a nie len v súvislosti s odvysielanou reportážou. Súd však výpoveď tohto svedka vyhodnotil ako nedôveryhodnú, a to vzhľadom na jej celkové vyznenie, jednostranné zameranie, neúmernú hyperbolizáciu, nadmerné angažovanie sa a útočný podtón vo vzťahu k žalovanému a bývalému vedeniu krajanského úradu reprezentovaného pani L.P. vrátane kritika žalobcu pána U. (napr.: "predošlá predsedníčka ÚSŽZ p. P. L. bezprecedentne štátnymi grantovými príspevkami nepochybne zvýhodňovala práve občianske združenia pána U. a pár jeho prívržencov v Poľsku a Maďarsku.", "...revanšizmus pani L. proti p. P..", "Pán U. a jeho spolky, ktoré dovtedy benefitovali z extrémne štedrých grantových prostriedkov bývalou predsedníčkou sa tak ocitli v nezávideniahodnej situácii a spustili mediálnu kampaň s cieľom doslova odstrániť P. z pozície predsedu ÚSŽZ.", "...neveril som vlastným očiam a ušiam, čo si na Slovensku môže beztrestne dovoliť odvysielať Markíza.", "Situácia v slovenskej komunite bola už vtedy neudržateľná, pretože reláciu sledovali tisícky ďalších Slovákov v Írsku...", "Mne osobne však pripadá logické, že bývalá predsedníčka ÚSŽZ (p. L.) a jej pobočníčka a chránenkyňa (p. L.) sa cítili pod tlakom, keď neopodstatnene pod rôznymi zámienkami odďaľovali riadne odovzdanie agendy novému predsedovi ÚSŽZ p. P..", "Preto by ma neprekvapilo, ak by sa snažili urobiť čokoľvek len aby z Úradu odišli ako mučedníčky a nie ako osoby podozrivé z defraudácie a hrubého zanedbania svojich povinností pri rozdeľovaní verejných financií v rámci dotačného systému ÚSŽZ."). Navyše svedok je od roku 2009 riaditeľom krajanskej organizácie Slovenské centrum - Írsko a v tejto súvislosti súd poukazuje aj na určité finančné záujmy vo vzťahu ku krajanskému úradu, ktorý rozhoduje o prideľovaní dotácii krajanským spolkom v zahraničí, čo svedka podľa názoru súdu ovplyvnilo a malo za následok takú výpoveď, akú podal. Samotný svedok to vyjadril tým, že "v časoch predsedníctva pani L. sa zúčastňoval konferencií organizovaných úradom, pričom kritizoval úmernosť verejných financií smerovaných od úradu k slovenským

menšinám v ČR, Poľsku, Maďarsku a Srbsku, kde končila vždy prevažná väčšina dotácii určených na podporu Slovákov žijúcich po celom svete, vrátane západnej Európy, Škandinávie, Austrálie, USA, Kanady, UK, Írska a iných krajín, kde žijú početné slovenské komunity. Za predsedníctva žalobcu došlo k tomu, čo si dovolím nazvať "normalizáciou", kedy už nešla nadpolovičná väčšina balíka celosvetových dotácii do Srbska a ČR.". Čo sa týka tvrdenej ujmy žalobcu, súd poukazuje tiež na to, že žalobca bol v roku 2014 zvolený za poslanca mestského zastupiteľstva v Bratislave a tiež za poslanca miestneho zastupiteľstva mestskej časti Bratislava - Petržalka, čo vyvracia tvrdenia žalobcu o takej závažnej ujme, akou v konaní argumentoval v súvislosti s odvysielanou reportážou. Súd poukazuje aj na to, že žalobca podal žalobu v tejto veci presne tri roky od odvysielania spornej reportáže, čo do značnej miery spochybňuje a relativizuje úprimnú snahu žalobcu o očistenie svojho mena, ako aj to, že by v dôsledku odvysielanej reportáže utrpel takú zásadnú ujmu na svojej osobnosti. Ak by tomu tak bolo, nepochybne by sa snažil "očistiť" svoje meno a zmierniť ujmu na svojej osobnosti čo najskôr po odvysielaní spornej reportáže. Navyše súd poukazuje na to, že s prihliadnutím na odstup času sa ujma spôsobená médiami môže zmenšovať, ako to potvrdil aj Európsky súd pre ľudské práva vo veci Flux proti Moldavsku z 20.11.2007, sťažnosť č. 28702/03. Súd prihliadol tiež na to, že žalobcovi bol v čase po odvysielaní spornej reportáže poskytnutý mediálny priestor na prezentáciu svojich názorov v rozhovore pre denník SME v článku: "Exšéf krajanského úradu: Spory vznikli, lebo som žiadal zdokladovať dotácie" z 13.12.2014, v ktorom sa žalobca čiastočne vyjadril aj k téme, ktorá bola predmetom spornej reportáže, čím sa dosiahol určitý kompenzačný účinok aj vo vzťahu k porušeným právam žalobcu namietaným v tomto konaní.

41. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 C.s.p. tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, keďže úspech obidvoch strán vyhodnotil súd pre účely rozhodovania o nároku na náhradu trov konania v zásade za rovnaký. Žalobca bol totiž úspešný v časti nároku týkajúceho sa morálnej satisfakcie (aj to nie v plnom rozsahu), pričom bol neúspešný v časti

nároku týkajúceho sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako aj v časti týkajúcej sa odstránenia spornej reportáže z webového sídla žalovaného.

42. Súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť svedkovi JUDr. Ing. T. W. svedočné v plnom rozsahu, keďže tohto svedka navrhol vypočuť žalobca, a to na preukázanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (konkrétne na preukázanie ujmy v profesionálnej oblasti), pričom ohľadne tohto nároku žalobca nebol v konaní úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozsudkom, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.